

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Kladně rozhodl v hlavním líčení konaném dne 30. 7. 2024 samosoudcem Mgr. Štěpánem Jirounkem

t a k t o :

obžalovaný

M [REDACTED] M [REDACTED],

narozený dne [REDACTED] v Bratislavě, starobní důchodce, trvale bytem náměstí Starosty Pavla 44, 272 01 Kladno, s adresou pro účely doručování [REDACTED], [REDACTED],

j e v i n e n, ž e

od přesně nezjištěné doby, avšak nejméně od roku 2000 do dne vykazání provedeného dne 8. 12. 2022 po dobu jejich manželství nejdříve ve společně obývaném rodinném domě na adrese [REDACTED], obec [REDACTED], soudní okres Rakovník, a následně ve společně obývaném bytě na adrese [REDACTED] v Kladně, týral svou manželku poškozenou A. [REDACTED] M. [REDACTED] tím způsobem, že ji neustále vulgárně urážel, sděloval jí, že je neschopná a hloupá, bezdůvodně na ni křičel, kritizoval ji při běžných činnostech jako je vaření a uklízení, určoval jí, na jaké pořady se smí dívat v televizi, soustavně ji kontroloval, zakazoval ji chodit samostatně nakupovat, nutil ji pohybovat se pouze pod jeho neustálým dozorem, opakovaně si vynucoval pohlavní styk, načež ji

kritizoval, že to nestálo za nic, pokud poškozená nevyhověla všem jeho požadavkům, trestal jí tak, že s ní po dobu několika dní vůbec nekomunikoval nebo ji naopak vulgárně urážel, ponižoval ji a dělal ji schválnosti, a to ve společně obývané domácnosti i na veřejnosti, činil na ni nátlak prostřednictvím společného syna M[REDAKED], postiženého těžkou mentální retardací a žijícího s nimi ve společné domácnosti, a dne 1. 12. 2022 kolem půlnoci na adrese [REDAKED] v Kladně, poté, co si poškozená lehla do společné postele zády k obviněnému, který se již ve společné posteli nacházel, si k poškozené přilehl, snažil se jí vsunout ruku pod kalhotky, což poškozená důrazně odmítla a obviněnému sdělila, že v žádném případě nechce, čehož však nedbal, na poškozenou nalehl se záměrem vykonání pohlavního styku, přičemž jí zacpal dlaní ústa, aby nemohla křičet, v důsledku čehož se poškozené špatně dýchalo, avšak k pohlavnímu styku pro aktivní odpor poškozené nedošlo, načež z postele vstal a vzal poškozené mobilní telefon, neboť mu sdělila, že zavolá policii, a mobilní telefon jí vrátil až druhý den v ranních hodinách, načež v noci z 4. 12. 2022 na 5. 12. 2022 po požití alkoholu poškozené vulgárně nadával, napadal na postel syna M[REDAKED], ve vulgárních urážkách ve směru k poškozené pokračoval i následujícího dne, přičemž rozbíjel běžné vybavení společné domácnosti, a v důsledku chování obviněného se u poškozené ode dne 5. 12. 2022 rozvinula posttraumatická stresová porucha, která poškozenou omezovala v běžném způsobu života, neboť trpěla úzkostnými příznaky, lehce depresivní náladou, poruchami vůle, poruchami spánku, nočními běsy, flashbacky v noci i přes den, byla u ní přítomna hypervigilita, porucha koncentrace pozornosti, snížená chuť k jídlu,

t e d y

jednak týral osobu blízkou žijící s ním ve společném obydlí, a čin páchal po delší dobu,

jednak se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, že jiného násilím donutí k pohlavnímu styku, a jehož se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k dokonání trestného činu nedošlo,

č í m ž   s p á c h a l

jednak zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, 2 písm. d) trestního zákoníku,

jednak přečin znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea první trestního zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku,

a o d s u z u j e s e

podle § 199 odst. 2 trestního zákoníku ve spojení s § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 24 (dvaceti čtyř) měsíců.

Shodu s prvopisem potvrzuje Blanka Svoboda Šrajarová.

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 3 (tří) roků.

Podle § 82 odst. 3 trestního zákoníku je obžalovaný povinen v průběhu zkušební doby podmíněného odsouzení nahradit podle svých sil škodu, kterou způsobil trestnou činností.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen nahradit nemajetkovou újmu z titulu zásahu do osobnostních práv poškozené A. M., narozené , částku ve výši 100.000,- Kč, spolu s úrokem z prodlení ve výši 15 % ročně od 17. 5. 2024 do zaplacení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Na základě provedení dokazování v průběhu hlavního líčení dospěl soud ke skutkovému závěru tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku. Soud vycházel především z výpovědi obžalovaného, poškozené, jejich syna a dalších osob, které byly nějak spřízněny s rodinou obžalovaného, ať už příbuzenským vztahem nebo čistě z důvodu známosti s touto rodinou. Dále soud vycházel ze závěrů znaleckého posudku k osobě poškozené a dalších listinných důkazů.
2. Obžalovaný M. M. vypověděl, že nejprve bydleli v Praze, ale poté se přestěhovali do domu kvůli synům, zejména kvůli M., který byl postižený (autismus, mentální retardaci). Manželka měla ještě kluka z prvního manželství, ale ten jí pak okradl a skončil ve vězení, manželka to těžce nesla. Koupili dům v a koncem roku 1999 se tam přestěhovali. Se synem to bylo dost těžké, ale snažili se vše dělat pro něj, navštěvovali různé doktory a poradny. Bylo to s ním těžké i ve školce, moc o něj nepečovali. Bylo třeba o něj neustále pečovat. Nabízeli jim, aby ho dali do ústavu, ale to odmítli. Snažil se manželce co nejvíce pomáhat. Starší syn hodně sportoval, jezdili s ním, sledovali ho. M. měl svůj režim, bylo to dost náročné. Každý den museli měnit povlečení a prostěradlo, někdy i dvakrát denně. Muselo se o něj pečovat 24 hodin denně. Manželka začala pít, kupovala si víno v pet lahvích, vyčítal jí to. Pila tak obden. On sám nepil. Nikdy jí nezakazoval, aby kupovala sobě či dětem. Bylo to hodně těžké, nikdo se o ně moc nezajímal, ani z úřadů. M. se s ním často koukal na televizi a manželka byla dole. Když M. usnul, chodil za manželkou, vyčítal jí často pití. Ona ho odbyla, bývalo to čím dál častěji. Něčím ho třeba popíchla, on se pak sebral, šel nahoru a nemluvil s ní nebo nejedl. Nikdy jí však nic neudělal, nebo nadával. Ano, je možné, že si ledasco řekli, ale fyzicky, to by ani nedal. Takhle nějak žili. Manželka je opatrovník M. V současné době nemá v podstatě k M. přístup, přitom je pro něj vším. Manželce nic nezakazoval, mohla chodit za kamarádkami, chodila na jógu. Když M. hráli karty. Když byl v práci, mohla chodit sama, mohla nakupovat, jak chtěla. Ještě když chodil do práce, pomáhal jí s M. a byl hodně unavený. Stávalo se, že manželka přišla v noci a chtěla se milovat, stávalo se to obden. Do Kladna se přestěhovali v září, v říjnu 2021, chtěli být blíže k Praze, kde měli i doktora a nemuseli by se starat o dům. Někdy v té době kupovali byt v Chomutově, aby tam mohl jít bydlet syn M., nakonec do Chomutova nešel, byt jim zůstal prázdný. Po přestěhování to bylo pořád stejné, vycházeli spolu, měli se rádi, hlavně drželi spolu, měli toho M. Po přestěhování musela manželka k doktorovi, nechali ji v nemocnici, on zůstal s M. sám. Dohadoval ji ještě operaci v Praze, protože tenkrát v době Covidu odmítali pacienti. Po operaci nemohla dělat skoro vůbec nic, tak to dělal sám. Někdy v té době přišla manželka s tím, aby se barák přepsal jenom na ni, kdyby se jí něco stalo, aby to bylo přepsáno na syny. Tak to přepsal na manželku. Na

manželku se přepsal i byt na Kladně. Neměl s tím problém, měli se rádi. Pokud jí někdy něco zakazoval, bylo to pro to, aby nechodila do „Zlevněnky“, že na tom nejsou tak špatně. Snažili se sehnat bydlení pro syna, ale to se nepodařilo, ani přes jeho sestru Z. I. Manželka pila i po operaci, vyčítal jí to. Začala mu nadávat, že je to její věc, a pak mu i vyčítala, že stojí za hovno v posteli, to se ho hodně dotklo, byl nešťastný. Uzavřel se do sebe. V tu dobu se opil a jak do té doby nepil, tak to manželka začala všude rozhlašovat, to ho naštvalo, sebral se a šel pryč. Procházel se po Kladně a pak šel po výzvě policie stejně domů. Probudil se v posteli, respektive na záchodě. Telefon jí nikdy nevzal. Nikdy jí nic neudělal, nikdy ho nenařkla, že by jí měl znásilnit. Je pravdou, že na něho jednou křičela: „Nemysli si, když řeknu, že si mě znásilnil, to můžu klidně říct.“. Ohledně situace v rodině šel i za synem, ale ten to nechtěl řešit, že mu do toho nic není. Říkal synovi, že mu manželka pořád nadává. Asi za dva dny přišla manželka, že jde nakupovat. Chtěl jít s ní a zjistil, že nešla do obchodu, ale do krizového centra. Tam ho nepustili. Před tím volala s klukem M., ten jí tam poslal. Šel domů a za chvíli přišla manželka i s M. a on ho tam nechtěl. Z toho byla manželka špatná a pak M. řekl, ať si manželka sbalí věci, vezme M. a jde. On nechtěl M. dát, že bude spát, a proto zavolał M. policii s tím, že ho obžalovaný napadl. Pak přijela policie, zjistila, že se nic nestalo a na to manželka a syn M. odešli a on zůstal s M. v bytě. Asi po 3 hodinách přišla policie s tím, že je vykázáný. Vzal si věci a šel. Nikdy manželku fyzicky nenapadl. Pokud šlo o urážky, ty byly oboustranné. Pokud jde o kritizování při běžných činnostech, tak toto nedělal, neměl ani důvod. Nic jí nezakazoval. Měli dva televizory, neurčoval, na co se doma budou koukat. Manželce zakazoval, aby si kupovala víno, jinak nic. K pohlavnímu styku jí nenutil, bylo to spíš obráceně. Nikdy se nestalo, že když by manželka nechtěla, že by na ní naléhal. Nezacpal jí rukou ústa. Vybavení domácnosti nerozbíjel. Před soudem stojí proto, že ho chtěl M. z toho bytu dostat. Vnímá to tak. Z bytu nechtěla ani manželka. Ona říkala, co by se stěhovala, ale poté jí to bylo dost takové divné. Mezitím šla a všechny peníze z účtu vybrala a převedla všechno na účet M. M. dělal také to, že mu ten byt jako dá, a nakonec to neudělal. Nakonec ho připravili o všechno. Manželka se musela nechat rychle rozvést. Od té doby se s manželkou viděli mockrát. Neví, proč manželka podala trestní oznámení. Hazardní hry žádné neprovozuje. Občas vsází. Se sousedy měli normální vztahy. Sousedi si občas stěžovali na chování M. Manželku kontaktoval i v průběhu tohoto řízení, a to písemně. Říkala mu, že se s ním rozdělí a pak udělala něco jiného. Výdaje na bydlení v Chomutově platí M. je to jeho byt. On dobře ví, proč to tak je a platí. On do toho bytu v životě nedal ani korunu, nic. Před prosincem 2022 měla manželka svůj účet. Finance vždy, dokud chodil do práce, tak bral do ruky, poté si musel založit účet a manželka žádné peníze nebrala. Měla k účtu přístup. Spravovala účet. Měli pouze jeden účet. Z účtu vybrala všechny peníze a převedla je na účet M. Pokud jde o péči o M., tak s M. byl pořád. Manželka z něho podle jeho názoru nemá strach.

3. Svědkyně A. M. vypověděla, že začali spolu žít a bylo to složité od začátku. Ale vzhledem k tomu, že měla dvojčata, tak si nechala ledacos líbit. Byli spolu od roku 1990, v roce 1991 se narodily děti. Vše snášela. Bývalý manžel měl třeba takové chování, že když někde byli s miminky, tak se najednou z jí neznámých důvodů urazil, odešel pryč a nechal jí tam samotnou. Takto se to stalo opakovaně. Když starší syn M. nevyhrál na závodech, tak mu sprostě nadával. Mluvil extrémně sprostě. Říkal mu „čuráku“, jí říkal „ty krávo, píčo.“ Tak šel čas. Kvůli M. vyměnili byt v Praze. M. byl hyperaktivní, měli myšlenku, že vymění byt za dům, v., protože tam byla zahrada, že tam bude mít volnost. Obžalovaný měl hodně proměnlivé stavy, jeden byl miliónový, druhý den úplně naopak. Když jeli na výlet, tak to bylo za trest, pořád jenom nadával a nadával. Když uklidila, vyluxovala, tak to předělával, že je nešikovná, že nedělá nic pořádně. Každý drobeček mu vadil. Když M. jedl, tak u něho musela stát, aby až dojí, honem, protože tam šlo o vteřiny, aby mu utřela ruce, aby někde neupadl drobeček. Obžalovaný se k M. choval moc hezky, tomu nikdy nenadával. Vždycky všude říkala, že si obžalovaného strašně váží, že od nich neutekl. Jednou

v domě uklouzla na tvrdých jakoby mramorových dlaždicích, natrhla si sval na stehně, nemohla se hnout, měla strašnou bolest, tak ho prosila, jestli by jí nemohl přikrýt alespoň dekou, on šel okolo ní a normálně jí nakopl, a ještě se zlobil, že je blbá, že neumí chodit. Když se přestěhovali do Kladna, tak to byl extrém, to se nedalo. Měla zánět slinivky, byla 14 dní na JIP, nedá se tam vůbec spát, takže se těšila domů, že se vyspí. A zase pro ni z neznámých důvodů, bylo třeba jedenáct v noci, dvanáct, tak se sebral a šel pryč. Měla strach a když se ho ptala, proč to dělá, tak jí neodpověděl. Jindy si třeba v jednu v noci pustil televizi a začal na ni rvát: „Tak vona chrápe? Vona si tady chrápe? Tak když já nemohu spát, tak nebudeš ani ty!“ Bylo to takové vyčerpávající. Jemu vždycky vadilo, když měla jít někam sama. To jí pustil jednou za čtrnáct dní nebo za měsíc na trhy, co byly v Rakovníku, ale jinak, když měla jet do Prahy, protože tam měla lékaře, tak to jel s ní. Chtěla se také někam sama podívat. V každém obchodě jí říkal: „Na co čumíš? Stejně to nekoupiš, tak nečum!“ Vždycky mu říkala, aby jí řekl, co má koupit k jídlu. „Já nic nechci, já nic nebudu!“ Prostě strašný tón. A pak se jí ptal: „Tak co mi dáš žrát?“ Tak mu řekla: „Vždyť jsi nic nechtěl.“ A stejně samozřejmě nakoupila a jídlo udělala. Jeho strašně časté bylo, že uvařila a on to prostě nejedl, zase pro ni z neznámých důvodů. Navařila a on to tam nechal, nejedl to. Třeba dva dny nejedl, třeba si dal suchý rohlík, ale neví proč. I ona má samozřejmě své chyby, ale z 90 % vůbec nepochopila, proč se takto na ni zlobí. Vadilo mu, na co se dívá v televizi. Když koukala na něco romantického, tak jí říkal, že kouká na sračky. Když tam byla detektivka, tak řekl, aby na to nečuměla, že bude mít z toho sny. Ráda si vždy četla, zařídila si průkaz v knihovně, mohla si číst jen přes léto v altánu. Říkal, že nosí domů z těch knížek nemoci. Když byla v té nemocnici, pořád jí vyvolával. Na té JIP je to hrozné, třeba to nezvedla, nechtěla, aby za ní chodil. Bylo jí to nepříjemné. Když jí pak pustili, nebo dali na normální pokoj, tak jí volal třeba o půlnoci, vypisoval SMS. Když jí měli pustit, tak jí pořád nutil, aby šla za doktorem a řekla, že chce domů. To jí volal také každou chvíli. Poté nechtěl, aby tam šel syn se snachou. Když se jí snacha ptala, zda chce nějakou knížku nebo časopis, tak řekla, že ano, že chce časopis. To ho šíleně rozlítlo, proč to říká jim a ne jemu. Poté šla v prosinci na operaci se žlučníkem. To jí tam také vyvolával, před tím, ten večer se urazil, nafoukl. Poté, když říkala, že by si chtěla někam dojít, že si jde koupit něco k jídlu, měla dietu, tak on říkal, že jí to koupí. Řekla mu, že si to chce také vybrat sama, tak to nešlo. Všude jí sledoval, když šla někam, tak se rychle oblékl, honem za ní, utíkal, kolikrát byl i jen v trenýrkách. Věděl, že se syna M. bojí nechat samotného, tak se zase musela vrátit domů. Poté to gradovalo, nepřevlékal se ani do domácího oblečení, čekal, kdyby náhodou chtěla někam jít. To už se vůbec nikam nedostala. Řekla mu, že se objednala ke kadeřníkovi. Nosila dlouhé vlasy do culíku, nikam nechodila. On to neměl rád, vždycky jí stejně říkal, že to má hnusný, že hrozně vypadá. Tak si řekla, že by si došla k tomu kadeřníkovi. Najednou, asi za hodinu, tam vlítnul, udělal tam strašnou ostudu, že už tam nikdy nešla. Řval tam, kde je. Paní kadeřnice ho vyhodila, že tam rvát nebude. Poté chtěla jít na koncert, byly zde ty koledy. Ten rok před tím byla po operaci, to žádné neměla. Chtěla jít na ten koncert, že se mnou nemusí, jestli se mu nechce, že půjde sama, je to pět minut od baráku. On se oblékl a našťavaný šel. Byl otevřený kostel, tak se tam šla podívat ještě do toho kostela, než začnou ty koledy, tam on s ní už nešel, čekal před tím kostelem a najednou se otočila a on tam nebyl, on prostě zase zmizel. Nakonec tam sama zůstala, ale když přišla domů, to už na ni čekal, nadávky, poté jí říkal, že je „stará tlustá kráva“, mimo jiné. Poté, když si připil, tak že je „česká svině a kurva“, takže potom to snášela. Když přišel opilý, říkala mu, že M. už spí. Obžalovaný tam sebou mlátil a padal k němu na postel. A to už nevydržela a policii zavolala. Pak tedy doma rozbil věci. On nesnesl, že by neposlechla. Celá léta poslouchala, byla zticha. I přesto všechno si myslela, že to prostě ještě dá, ale pak už to nešlo. Ty nadávky byly po celou dobu soužití, ale po přestěhování v říjnu 2021 do Kladna, to bylo nesnesitelné. To už bylo nenormální. Když ho teď náhodně potkala v Bille, tak se ho zeptala, jestli jí může teď už říci, proč jí to všechno dělal. A on jí na to řekl, což je pro ni naprosto nepochopitelné, že jen tak, naschvál. Takže si myslí, že když má někdo někoho rád, tak mu takové věci naschvál dělat nemůže. K tomu, jak

vyžadoval sex, tak je to velmi těžké to popsat. Co se sexu týče, byla z toho nešťastná, byla na potratu. Nechtěl si vzít ochranu a jí nedovolil, aby ona něco měla. Poté, co se děti narodily, tak byla na potratu. Sex byl pro ni spíše chvilé strachu, obav. On byl poměrně sexuálně náruživý, tak hold „držela“, aby byl klid, protože když nechtěla, tak se urazil a zase se s ní třeba týden nebavil. Jednou s ní nemluvil tři měsíce, když jí umřela maminka, tak kvůli dědictví, že to dostala jeho sestra, ne ona. Byla ráda, když chodil na noční a nebyl doma. Posledních pět let, než se stěhovali do Kladna, tak musí říct, že to bylo lepší, protože to bylo tak jednou za rok. Byla tak šťastná, že už je stará. Když se přestěhovali, tak to bylo stejné. To bylo, jako když se zbláznil. Musela a bylo mu jedno, že má díry v břiše po žlučníku. On prostě sex vyžadoval, a když nechtěla, tak jí řekl, že je to její povinnost, že je jeho žena. Snažila se vyhovět. Schválně chodila spát pozdě, to se přizná. Ale buďto se vzbudil, když šla spát, nebo jí vzbudil třeba ve čtyři. A potom právě, jí z toho bylo úplně špatně, tak zase jako chtěl a ona řekla, že ne, že to nechci, ať ji nechá. A to on právě, aby neřvala, co řve. Řekla, že už nechce, že už to nebude dělat, tak on jí zacpal pusy. Řekla, že jestli ji nenechá, že zavolá policii. On jí teda zavřel pusy, to byla v šoku, protože nemohla pořádně dýchat. Pak se mu prostě vymanila a na to mu znovu řekla, že zavolá policii, že má toho všeho dost. On jí vzal telefon a našla ho až ráno v obýváku na stole. Šokovalo jí to. Říkala si, že jí snad chce udusit. Musela se vymanit. Odstrkávala ho od sebe vši silou a té moc nemá, ale když člověk „bojuje“, tak možná má síly asi více. Prostě se vykroutila. K dotazu, jak toto mohlo dlouho trvat, tak připadalo jí to hrozně dlouho, ale jestli to byla minuta, tři nebo pět, to neřeknu. Za tu dobu, co jí vše vyváděl, tak si říkala, zda mu nepřeskočilo. Bylo to absolutně nenormální. Určitě brečela. Smyslem jeho jednání bylo, že chtěl dosáhnout pohlavního styku. To muselo být tak čtrnáct dní před tím, než volala tu policii. Říkala si, že už si to nemůže nechat líbit. Šla spát, sahal jí mezi nohy, pod kalhotky, tak právě říkala, že to nechce, on na ni nalehnul. Byla v takovém stavu, že hodně křičela. On říkal, aby neřvala a zacpal jí tu pusy. Pak se stávalo, že za ni chodil pravidelně, když se chodila sprchovat do koupelny, vždy tam stál a čuměl na ni. Říkala mu, že chce být sama, v klidu se umýt, osprchovat. On jí naposledy říkal, jestli si myslí, že je prasák, tak se otočila zády ke stěně a on odešel. Musel si být vědom toho, že je jí to nepříjemné. Situace, kdy se dožadoval pohlavního styku, byla pro ni poslední kapkou. Zjistila si kontakt na Intervenční centrum a došla tam. Nechtěla to snášet. I při cestě do Intervenčního centra ji obžalovaný v podstatě pronásledoval. V centru ho vyhodili, ale pak tam vyzváněl na všechny zvonky. Z kanceláře zavolala synovi, který za ní přijel. Pak šli na policii. Tímto v podstatě skončil jejich vztah, protože druhý den zase pil a vzal společné peníze, které šetřili pro M[REDAKED]. Obžalovaný navíc dostal od policie vykazání z bytu na 10 dnů. Přišli domů, obžalovaný prostě vyváděl, řval na kluka M[REDAKED], že je to spratek, aby tam nelezl, do bytu, a ona říkala, proč, když je tam doma, vždyť je to syn. Obžalovaný se na kluka vrhnul, strkal do něj a ten řekl, že to teda ne, že si to od něho nenechá líbit a zavolal policii. Přijela, obžalovaný říkal, že napadl syn jeho, při tom to bylo obráceně. Oni přijeli, ale obžalovaný odmítal vydat M[REDAKED], tak raději odjela. To ještě obžalovaný, kdy odcházeli, tak vylétl a začal na ně křičet, že mu ukradli peněženku. Dokonce začal říkat těm policistům, že mu ji ukradli oni. Přitom obžalovaný si právě vzal tu peněženku s penězi, které našetřili pro M[REDAKED], to vzal den, co se opil. To byl ten koncert, a když se takhle strašně opil, tak druhý den se zase napil a řekl, že je prochlastat ty peníze, co jsou na účtu, že jde vybrat účet a že je prochlastá. Chytla jí panika, řekla si, že jestli on je vybere, tak ona nemá doma ani korunu. To bylo 170.000,- Kč. Tak udělala to, že z těch 170.000,- Kč vybrala 150.000,- Kč, aby měla peníze. Přeposlala je na synův účet a syn jí to poté přeposlal. Obžalovaný nestihl vybrat žádné peníze, a to ho právě rozlítlo, když přišel na poštu, tak chtěl ty peníze vybrat a zjistil, že jsou vybrané, tak to měl hrozný vztek, kdy rozbil vysavač. Na účtu bylo 170.000,-Kč, v té peněžence, co se ztratila, bylo 300.000,- Kč v hotovosti. Co se s penězi stalo, to nevěděla. On si ty peníze odnesl. Obžalovaný poškozenou kritizoval, ponižoval, že má gramblavé ruce, že je nešikovná, v podstatě, že je hloupá, že ničemu nerozumí, že neumí nic pořádně udělat, křičel na ni. Bylo jí to líto. Určitě měla strach něco udělat. Stejně to bylo

špatně. Slovo pochvaly neslyšela. Když se jí jednou za půl roku výjimečně povedl meruňkový koláč, tak řekl, že byl výborný. To ale byla výjimka. Nemohla nikam chodit sama, řekl jí, že musí vždycky všude chodit spolu. Kamarádky měla, ale poté, co spolu začali žít, to nepřicházelo v úvahu. Jediné, co měla, tak v [redacted] sousedku, třeba si šla s ní na hodinu popovídat, tak jednou za čtrnáct dnů, a to pro ni hned přišel, kde trčí, ať jde domů. Kamarádka se jmenovala L [redacted] P [redacted]. Chodila i k J [redacted] K [redacted] to byla bývalá sousedka, která se odstěhovala, to už je hodně let nazpět. K ní si také chodila jednou za čas popovídat na chvíli. Ale tu nesnášel, s nimi se pohádal a k těm už pak vůbec nemohla. Domácí zařízení ničil jen jednou, když se opil. Vzal tyčový lux a s ním hodil o zem, rozbil jí multifunkční hrnec, a ještě něco rozbil. K M [redacted] se choval hezky, k M [redacted] to bylo horší. Zvali ho na narozeniny, on nechtěl, seděl v autě. Syn měl k němu respekt, velký respekt a bral ho jako otce s respektem. Chápe, co říká, že vše dělali pro to, aby ho připravili o byt, ale pravda je trochu jinde. Byt v Chomutově koupili z našetřených peněz, tenkrát to stálo málo. Koupili ho s tím, že tam budou uložené peníze, třeba že se tam může nastěhovat časem syn s manželkou, kdyby chtěli. A když přišlo k těmto všem záležitostem, tak mu několikrát nabízela, i do telefonu, když volal, že ten byt, že syn udělá, co mu řekne a přepíše se to na něj. Obžalovaný to rok nechtěl, nechtěl to přepsat. To už bylo po tom vykázaní. Syn mu to nabízel, protože on potom chodil k nim, vyčítal jim, syn mu říkal, že mu to půjde přepsat, obžalovaný to však nechtěl. Nakonec řekl, že to nechtěl přepsat z toho důvodu, že si myslel, že s ním zůstane. V sexu rozhodně na obžalovaného nenaléhala, protože jí to bylo nepříjemné. Když však nechtěla, tak byla tichá domácnost. V mládí kolikrát řekla tak pojď, ale s radostí to nebylo. Měl potřebu, aby dolézala. Dělala to, aby se nezlobil, že se nebudou hádat. Od 40 let chodila na psychiatrii k panu doktorovi do Prahy, motala se jí hlava, dělalo se jí špatně a zjistilo se, že má panickou úzkost. Dávali jí prášky, ani si nepopovídala. Měla pořád stažený žaludek, protože nikdy nevěděla, co kdy přijde. To měla až po narození dětí. Jako dítě se měla moc dobře. Bylo to v souvislosti s jednáním obžalovaného. Jednou pan M [redacted] na ni vybafl zezadu za výtahem, tak má strach, že jí sleduje. Opotí se, když jde někdo podobně oblečený. Pořád jí sledoval. Když šla třeba k té kadeřnici tenkrát, tak nevěděla, i doma chodil a sledoval jí, s kým si telefonuje. On byl asi za dveřmi, protože pak vždy věděl, s kým mluvila a co říkala. Po roce a půl se šel ptát do té dílničky, zda tam pořád chodí. Před tou čtyřicítkou se nikdy s ničím neléčila. Obžalovaný potřeboval mít neustálý přehled, kontrolu nad tím, co poškozená dělá. S okolím měl špatné vztahy, s nikým se nesnese, se všemi se pohádal. Všichni byli špatní, i ona byla špatná. Jenom on byl dobrý, šikovný a prostě nejlepší. Nikdy jí neuhodil, možná se jednou stala událost, že jí uhodil, ale to bylo jednou. Nikdy jí nevyhrožoval fyzickým násilím. Měla utkvělou myšlenku, že s ním dožije. Kdyby to bylo tak, jak to bylo v té [redacted], tak by s ním určitě byla dál. I když to bylo těžké, ale zaprvé si na to zvykla, a zadruhé, ten M [redacted], tak vždy ho upřednostňovala, aby byl spokojený. On rád jezdil autem, ona řidičák nemá. Tak to jí bylo třeba líto. I když ty výlety byly spíše za trest, ale to dítě bylo spokojené. A je pravda, že manžel byl pracovitý člověk. Lázně navštívila jednou, to byl tak strašný zážitek, který by nepřála nikomu. První týden tak nějak šel, poté jí neustále telefonoval. Pořád jí v těch lázních neustále kontroloval, poté jí udělal to, že vzal M [redacted], a nakonec tam s ní spali. Tak tam se mnou spali a pak jí další sobotu přivezl M [redacted] s taškami, že ho tam má a dělá si, co chce. Říkala mu, že je tam na nemocenské, že má ty lázně placené a nemůže se sebrat a jet domů. On říkal, že to nevádí, že pojedou domů. Tak jí ho tam nechal a pak se zase vrátil. Přišel tam a odvezl ho zase domů. Zase byla vynervovaná, co tam s tím klukem bude v těch lázních dělat. Může jezdit do lázní každý rok, říkal jí, ať jedu, ona řekla, že už v životě nepojede. Obžalovaný neměl rád lékaře, většinou se léčila sama. Když měla problémy se slinivkou, to břicho jí tak šíleně bolelo, nemohla to vydržet. Prosila ho, zda by jí mohl zavolat sanitku, on ne, že tedy dojde pro auto, že jí tam odveze. Po té slinivce vůbec nemůže alkohol. Je pravda, že měla ráda bílé vínečko. To si dala, ne každý den. Tak dvakrát do týdne si dala skleničku nebo dvě. Když jí naštal, tak se přizná, že i tři. Když byla rozčilená. Obžalovaný nepil, výjimečně. O M [redacted] se starala

z 99,9 % ona. Poslední rok se stávalo, že ráno vylít a honem šel koupat M[REDACTED], večer honem ho šel koupat. Je to asi 7 let, co je obžalovaný v důchodu, ale ani to ho nekoupal. Až ten poslední rok. Po návratu z nemocnice po operaci, chtěl po ní intimnosti asi tak po dvou třech dnech. Z obžalovaného má velice nepříjemný pocit, nechce ho už ani vidět. Vždy mu říkala, že když bude chtít, může si M[REDACTED] vzít, že mu nebrání s ním se stýkat, ať si ho klidně vezme třeba na sobotu a neděli. A on řekl, že to takto nechce. Že chce zpátky a budou se starat společně. V průběhu manželství došlo k tomu, že ten dům v [REDACTED] nechal manžel napsat na ni, a to bylo po vzájemné dohodě, s tím, že on má nejenom S[REDACTED] P[REDACTED], ale ještě má další dvě holky, a s tou jednou dcerou se prakticky vůbec nestýká a ta druhá tvrdí, že není jeho. Tak on po dohodě řekl, že to přepíše, aby to dostali ti dva kluci. Ona ho k tomu rozhodně nenutila. Převědl na ni i byt v Kladně. S obžalovaným se chtěla majetkově vypořádat, chtěla na něj přepsat byt v Chomutově. Finance mu nemohla dát žádné, protože neměla z čeho. Pokud jde o odškodnění, tak to nechávala na paní notářce. Pokud jde o trest pro obžalovaného, tak to nebere jako zadostiučinění, byla by jenom ráda, kdyby bylo zkonstatováno, že dělal něco, co dělat prostě neměl, a to jí úplně stačí.

4. Svědek M[REDACTED] M[REDACTED] vypověděl, že žil se svými rodiči nejdříve v Praze, do nějakých osmi let a poté se s rodiči a s bratrem odstěhovali do [REDACTED] do rodinného domu. Jak rostl, tak začal vnímat určité věci, které později zjistil, že nejsou úplně správné. Co se týká vztahů táty a maminky, tak táta prostě vždycky maminku ponižoval, říkal jí, jak je neschopná, že některé věci neumí tak, jak umí on. Když něco udělá, že se mu nelíbí, že dělá něco, co on nechce. O ně, o děti se obžalovaný staral. S ním osobně jezdil na závody. Kolem desátého roku začal vnímat dohady. Jednou přijeli ze závodů později večer a táta začal na mámu, že něco neudělala, že něco udělala blbě, vyčinił jí a jemu to bylo hodně nepříjemné, dokonce někdo zazvonil, asi sousedka, byl rád, že někdo přišel, že to přerušil, že tam někdo byl. Obžalovaný mu často nadával. Vystudoval Sportovní gymnázium, poté začal studovat Sociální práci, získával vědomosti o tom, jak to funguje v nefunkčních rodinách a jak třeba vypadá domácí násilí. Začal si uvědomovat, že vztah mezi mým tátou a maminkou není v pořádku. S maminkou byl a stále je téměř v každodenním kontaktu, minimálně telefonicky a má pocit, že postupem času se jejich vztah zhoršoval, respektive ten přístup jeho táty k mámě. Bylo to čím dál tím horší. Když byla maminka nemocná a jela do lázní, tak mu volala, že je to strašný, že tam táta za ní přijel, nebo jí neustále volal, kontroloval jí, dokonce byla zima, jel za ní, spal tam u ní, máma nesměla s nikým promluvit, byla z toho docela dost v šoku a on také. Z jeho pohledu to byly nesmyslné žárlivé scény, obviňování a podobně. Postupně to bylo horší a horší. Když šel obžalovaný do starobního důchodu, tak ta kontrola nad jeho mámou byla ještě větší. Kontroloval, kam chodí, když někde tedy mohla, pokud někde šla. Takto se choval ale i před tím, kdy ještě práci měl. V [REDACTED] bylo jakékoliv rozhodování na obžalovaném, kam a kdy se pojede. Máma byla odkázána jenom na nákup, jestli byl ve vesnici malý obchod, jinak nic, takže na všechno byla odkázána na jeho otce. Když chtěla jet i se synem, tak obžalovaný to nesl velmi s nelibostí, že zase někde pojede. Třeba chtěla do knihovny, tátovi to vadilo, že přinese knížky s nemocí a nevím s čím vším. On jí vynadal a přestal úplně komunikovat, mluvit. Najednou přestal úplně fungovat a bylo to velmi nepříjemné, nejenom pro mámu, ale i pro něho. Postupně to gradovalo. Když studoval na Kladně, bydlel na internátu, ale dojížděl každý víkend domů, poté studoval vysokou školu v Praze a tam bydlel na koleji. S maminkou byl ale pořád v kontaktu. Když se přestěhovali na Kladno, tak to začalo bohužel nepříjemnou situací, kdy maminka byla se slinivkou v nemocnici, převezli ji na JIP, kdy si musela sama zavolat záchranku. Přijel tam se svou ženou, že tátovi pomůžou, aby na to nebyl sám a on veškerou pomoc odmítl. Zároveň chtěli maminku navštívit, to bylo tuším v době covidu. Přivezli ji časopisy a táta jim vyčinił, proč vozí takové sračky, byl našťvaný. Maminka prosila, aby tam za ní obžalovaný nechodil. On jí neustále volal, neustále jí kontaktoval. Maminka poprosila personál, aby ho tam nepouštěli. Trochu ho zklamal přístup personálu, nedbali na to. Obžalovaný udělal na pokoji scénu, že mají jít pryč, ať vypadnou, že tam nebudou, že on

tam chce být s ní, že mají odejít. Když se dostala maminka z nemocnice, začalo to ještě přituhovat, kdy tedy maminka říkala, že jí táta nenechá odpočinout, protože chodí pryč, chodí ven, měla o něj obavu, strach, nevěděla, kam chodí, to jí neodpověděl, a když si šla lehnout, tak se vrátil a pustil na plno televizi, tak, aby nemohla spát. Když se jí udělalo trochu lépe, tak to začalo gradovat, dělal naschvály. Když chtěla maminka někam jít, tak se oblékl a šel za ní, šel jakoby s ní, ale ona se musela vrátit domů, protože nemohla nechat druhého syna bez dozoru. A takto to probíhalo vlastně pořád. Potom se rozhodla jít na vánoční koncert a tam už to nebylo únosné. Říkala mu, že je to hrozné, že neví, co má dělat, že se k ní takto chová. Obžalovaný se měl i opít a začal tam ničit věci, chodil k M. do pokoje, nadával jí sprostě, „česká kurvo, česká svině“, něco takového, sprosté výrazy. To, že je „kráva“, nebo že je „blbá“, tak možná, že to bude znít zvláště, ale na to byli zvyklí, že takové výrazy padaly. Neříká, že to bylo na denním pořádku, ale řekl by určitě na týdenní fázi. Říkal matce, jestli nepotřebuje pomoc, ale bylo vidět, že to všechno snáší jenom kvůli nemocnému bratrovi. Takže to dospělo až do takové fáze, kdy se rozhodla, že půjde do Intervenčního centra. A obžalovaný šel za ní i s bráchou, snažil se tam nějakým způsobem dobývat. Tam jim poradili, aby podala trestní oznámení za to vše, co se dělo. Že byl na ní hrubý a opil se, navíc mu v té době sama řekla, že se stalo to, že se násilím domáhal sexu, kdy byla zděšená z toho, že jí zacpal něčím pusou. Z toho byla hodně špatná, bylo to dost těžké. Poté došlo k vykázaní, a když byl vykázaný, tak poté došlo k vyhrožování ze strany táty. Byl za svědkem v práci, na Vánoce je nebezpečně pronásledovat autem. Nechápal jeho chování, přemlouval ho k tomu, aby se ženou přemlouvali mámu, aby to všechno stáhla, aby to nechala být apod. Což se dělo ještě dlouho poté, co byl vykázaný. Dělo se spoustu banalit, ale stalo se i to, že dal matce facku. Naštěstí se to stalo jenom jednou. Nijak jí fyzicky neublížoval, ale ten nátlak, to jeho chování, když se mu něco nelíbilo, utíkání od těch věcí a vlastně naschvály, které tam byly, to všechno, co se dělo, to je prostě fakt. Když se mu něco nelíbilo, byl našťvaný anebo se s ní nebavil. Klidně nechal maminku bez něčeho, nezajistil ten „chod“ domácnosti. Když byl našťvaný, tak ty výrazy byly, jako že je „tlustá kráva“, taky jí někdy řekl, že je „kurva“. „Polib mi prdel“, to bylo hodně časté. Takto to bylo po celou dobu. Bylo lepší období, bylo horší období. Jak šel čas, bylo to jen blbé. V některých chvílích vůbec nerozuměli proč. Máma měla koníčky, co se týče zahrady, co se týče chození někam, chtěla jet třeba do Prahy, chtěla se stýkat s lidmi, co mají podobně postižené děti, a to byl poměrně problém. Problém to byl, aby tam jela, to se otcí z nějakého důvodu nelíbilo. Párkrát byla, ale bylo to tak, že přijela domů a bylo to děsné, nemluvil, nadával. To bylo vždy, když někam šla. Chtěli jet třeba na trhy do Rakovníka, nestoupil si do dveří, ale maminka koukala pořád na hodinky, že už musí jet, že bude zuřit, že bude našťvaný, že to zas dostane atd. To bylo pořád. Co se týče kamarádek, známých, v. byla sousedka, asi tři nebo čtyři baráky dál, tak tam chodila a rychle, aby už se vrátila. klidnější, tak to bylo, když byl táta v práci. Ale jak říkám, jak už postupně nechodil do práce, tak to bylo úplně pryč. Byla tam ještě jedna sousedka, ale většinou to pak dopadlo tak, že přišel za ní táta a říkal: „Už pojď, jdi domů, už tady nebuď!“, nebo něco v tom smyslu. Tady už to bylo úplně nic. Po té nemocnici už nemohla prakticky skoro nikam. O té situaci ohledně sexuálního nátlaku se dozvěděl tak, že mu to maminka volala, říkala o těch věcech, říkala, co se stalo, že už má strach, že jí i vzal telefon, když říkala, že zavolá policii, že se domáhal sexu, že jí zacpal pusou, že z toho byla úplně zaskočená a nevěděla, co má dělat. Proto ji poradil, ať zajde na Intervenční centrum. Matka mu říkala, že než se přestěhovali, tak to šlo po sexuální stránce ustát, byla ráda, že otec žádné intimnosti nechtěl, ale po přestěhování, že se nátlak zvýšil. Že po ní požadoval sex i po návratu z nemocnice, kdy jí nebylo dobře. Maminka docházela k psychiatrovi, měla panickou úzkost. Ten doktor nebyl příkladným doktorem, ale maminka brala léky. Za zhoršení zdravotního stavu matky mohlo určitě chování obžalovaného. Po odloučení od obžalovaného se stav maminky zlepšil nicméně obžalovaný se jí snaží pořád kontaktovat, a to jí neprospívá. Otec se k němu nechoval hezky, nadával mu, dokonce na něj šel jednou s kladivem. Když vyrostl, tak se to zlepšilo, ale poté, co se

přestěhovali na Kladno, tak byl obžalovaný zase mimo. Z těch událostí je hrozně zklamaný, čím si maminka musela projít. Obžalovaný ho poté nařkl, že je to všechno jeho vina. Pokud jde o byt v Chomutově, je to byt, který je družstevní, který na něj přepsali rodiče, o který nežádal, byl postaven před hotovou věc. Hned ten den, kdy byl otec vykázan z bytu na Kladně, čekal s klíči od bytu v Chomutově, aby měl táta kam jít. Nicméně obžalovaný toto odmítl. To se dělo opakovaně, asi měsíc. Říkal obžalovanému opakovaně a neustále, že jestli chce, že mu ten byt přepíše. On říkal, že tam nemůže být, že to není pro něj. Chtěl mu zařídit hotel nebo pečovatelskou službu, všechno ale odmítl. Aktuálně je obžalovaný v bytě v Chomutově, nic za to nehradí, ani energie, ani režie, je tam. Předal mu klíče, kdy jednou přišel, že tam chce jít. Stalo se to asi 3 měsíce po vykázaní. Nepotřebuje, aby šel otec do vězení, ale je třeba říci, že se to nemělo dít. Když docházelo ke slovním útokům, tak se většinou obžalovaný poté naštval, přestal mluvit a máma byla ta, která přišla, aby se nehádali, tak aby byl klid. Obžalovaný se neumí omluvit. Neumí pochválit, to bylo ojedinělé. I v [REDAKCE] po mamince vše kontroloval, jak co udělala, jak co uklidila. Tady chodil za ní do každé místnosti, na toaletu, i při sprchování, kdy musela mít otevřené dveře. Vztahy se sousedy obžalovaný neměl dobré, nadával i na svoji dceru S [REDAKCE]. Obžalovanému to bylo v podstatě jedno. O M [REDAKCE] se obžalovaný staral, ale v době, kdy byl naštvaný, vše nechával na mamince. S matkou se pak nebavil třeba týden, 14 dnů. Když bylo něco potřeba, tak vůbec nereagoval. Pouze z vyprávění ví, že když maminka jednou upadla, tak jí obžalovaný nepomohl, a ještě jí kopnul. Po vykázaní se otec pořád snaží kontaktovat maminku, dokonce na ni jednou čekal za výtahem a vyskočil na ni, strčil ji nohu do dveří apod. Matce nabízeli nějakou odbornou pomoc (jinou, aby nedocházelo ke střetu zájmu, kdy manželka svědka dělala na lince důvěry) již přibližně rok předtím, než se přestěhovali na Kladno. Matka si někdy jednání obžalovaného nenechala líbit a třeba otce poslala do prdele. Pila alkohol, dávala si víno. Po zánětu slinivky nepije. Po návštěvě Intervenčního centra (matka mu volala, že je v intervenčním centru a otec, že tam šel s M [REDAKCE] s n) šel s maminkou domů a otec na něj začal řvát, že tam nemá co dělat a strčil do svědka. To nevydržel a zavolal policii. Po tom všem, co se stalo, měl obavu z toho, co by se ještě mohlo stát. Cítil se ohrožený. V průběhu soužití s otcem neměli moc dobrý vztah. Otec mu často nadával, moc ho nechválil a pokud jde o nebavení se ze strany otce, tak si nemyslí, že je povinnost s někým se bavit, ale on to vnímal opravdu jako trest ze strany táty. Nebylo to jenom nebavit, byla to rezignace na cokoli. To, že se někdo s někým nebaví, nemá náladu, to je asi v pořádku, ale když se někdo nebaví týden, dva týdny, kdy bylo třeba zařídit důležité věci pro chod té domácnosti, nebo nějaké zdravotní úkony atd., to není úplně správné. Pokud jde o byt v Chomutově, snažil se dost dlouho. Nemá nyní důvod, aby otcí byt přepisoval. Je pravdou, že za ním otec byl a žádal ho v tom duchu, aby si s maminkou promluvil, ale svědek mu řekl, že do jejich vztahu nebude zasahovat. Klíče od bytu se snažil otcí dát, dokonce je nosil u sebe, kdyby otce potkal, ale otec to odmítal. Pokud jde o finance, tak mu maminka sdělovala, že otec odešel z bytu s penězi, které měli pro M [REDAKCE], šlo přibližně o 300.000,- Kč. Poté ho matka požádala, aby si u něj mohl na účtu nechat peníze ze společného účtu s obžalovaným. Pak jí je přeposlal, když si založila svůj účet.

5. Svědkyně A [REDAKCE] M [REDAKCE] N [REDAKCE] vypověděla, že rodinu obžalovaného zná asi od roku 2013. Vnímala, že rodina žije izolovaně, což přisuzovala péči o nemocného M [REDAKCE]. Pak si ale začala všimnout toho, že v té rodině je občas nějaké napětí. Že M [REDAKCE] M [REDAKCE] často komentoval a všechno, co paní M [REDAKCE] dělala, že například bylo špatně uklizeno, nebo že rozlila nějakou omáčku, nebo že upadla houbička a do všeho jí mluvil, a při tom to nebylo vůbec nutné. Nejdříve si myslela, že jí chce pomáhat, ale začalo to vypadat trochu jinak. Postupně tam jezdili čím dál tím méně. Měli již vlastní bydlení, se kterým jim obžalovaný hodně pomohl finančně. Obžalovaný se o rodinu staral. Pozorovala, že paní M [REDAKCE] je velice osamělá a izolovaná od kamarádek, nebo od různých dalších vztahů a příbuzných. Vnímala, že paní M [REDAKCE] nikam moc nechodí, ale přitom vnímala, že by chtěla. Jednou, když byli v obchodě, tak si všimla, že si chtěla paní M [REDAKCE] hodně povídat a moc se jí

nechtělo domů. Zvala ji do divadla, ale vždycky to odmítla, že by se neměl kdo postarat o M[REDACTED]. Na obžalovaného si před ní nikdy nestěžovala, až do doby, kdy se situace začala vcelku značně vyhrcovat, a to po přestěhování z [REDACTED] na Kladno. Paní M[REDACTED] byla na svém manželovi závislá, jak finančně, tak i co se týče zařizování dalších praktických záležitostí a péče o jejich syna s postižením. Po přestěhování během září 2021 se udělalo paní M[REDACTED] špatně natolik, že si musela zavolat sanitku, a ta ji odvezla do nemocnice s akutním zánětem slinivky břišní. Péče o M[REDACTED] byla v rukou pana M[REDACTED], kolikrát mu nabízel pomoc, ale nechtěl. Pak se urazil v souvislosti s návštěvou v nemocnici. Situace se začala značně nějakým způsobem zhoršovat. Obžalovaný vůbec nedával najevo náklonost, byl častěji pesimisticky naladěný. Paní M[REDACTED] se jí občas svěřovala, že se tatínek zase urazil, že přespává v altánu, že někam odjel, že neví, co udělala špatně. Vzhledem k tomu, že paní M[REDACTED] byla na něm zcela závislá, tak se snažila minimalizovat cokoli, co by ho mohlo rozčítit. Dělal to takto i oni. Každopádně, když se situace začala zhoršovat, tak si toho začali i mnohem více všimnout. Pracuje jako vedoucí Linky důvěry začala vnímat, že se tam nějaké znaky domácího násilí objevují. Nechtěli paní M[REDACTED] do něčeho tlačit, aby sama podnikala nějaké kroky, ale bylo vidět, že paní M[REDACTED] s nimi o tom nechce moc mluvit. Obžalovaný ji hodně omezoval, zakazoval ji věci, chtěl ji mít pod neustálým dozorem, chodil za ní pořád. Ve všem se mu přizpůsobovala. Vnímala problémy v jejich soužití, na oslavě narozenin, kterou pořádali společně, odmítl jít obžalovaný k nim nahoru. Paní M[REDACTED] se jí začala více svěřovat, nicméně pořád poškozené nabízela, že si o tom může promluvit s někým jiným, mimo rodinu. Poté pochopila, že asi moc volat nemůže, protože ji obžalovaný pořád sleduje. Někdy kolem 8.12. se poškozená rozhodla jít podívat na vánoční koncert a když se vrátila, tak jim volala, že tatínek se zase urazil, že ji tam nechal samotnou, že začal pít nějaký alkohol. Když ji uklidňovala, že to bude dobrý, tak jí poškozená řekla „Tentokrát to bude špatné, A[REDACTED]. Já si to odskáču, já to vím“. A pak se nějakým způsobem rozloučili, šli spát a z neděle na pondělí, někdy kolem třetí hodiny ráno manželovi zazvonil telefon, ozvala se mu tam rozrušená maminka, že na svého manžela zavolala policii, protože se opil takovým způsobem, že tam obtěžoval M[REDACTED], ona se ho bála. Popisovala, že zavolala policii, že se snažila nejdříve tatínkovi domluvit, on na to nedbal, že jí tam prý nějak pouštěl televizi, aby nemohla spát, a ve chvíli, kdy šel opilý k tomu M[REDACTED], tak se o něj bála, aby mu neublížil, tak zavolala policii. Ještě před tím se jí svěřila, že nemá ráda pohlavní styk se svým manželem, že je k tomu nucená, že vlastně „drží“ jenom proto, aby byl klid, aby se mohla spolehnout na to, že od nich neodejde. Říkala jí: „Jsem s ním jen z toho důvodu, že nás s tím M[REDACTED] neopustil, že je postižený, že se o ně postaral“. Pak se jí svěřila, že se jí pokusil znásilnit, že jí zacpával ústa, že nemohla dýchat, a že celkově to byla nepříjemná situace. Co pan M[REDACTED] dělal, tak ne vždycky dělal se špatným úmyslem, ale z jejího pohledu neumí dávat city a lásku najevo nějakým normálním způsobem, ale vlastně ty lidi manipuluje, aby je měl na své straně. Potom se tchýně rozhodla, že navštíví intervenční centrum, do kterého šla a pan M[REDACTED] ji doprovázel, vzal ven s sebou i M[REDACTED], paní M[REDACTED] mi pak sdělovala, že jí celou dobu říkal: „Ty chceš dát M[REDACTED] do ústavu? M[REDACTED] maminka tě chce dát do ústavu. Teď to tam jde zařídit, abys byl v ústavu“. Vnímala, že péče o M[REDACTED] byla také projevem nějakého vydírání, aby si vlastně maminku udržel co nejdéle u sebe. Po návštěvě Intervenčního centra šli na policii a došlo k vykazání obžalovaného. Několik dní po tom vykazání se chtěli s tatínkem setkat, nějak ho kontaktovat, potkat se, vysvětlit si možná situaci, protože jim to bylo strašně líto. Nikdo nechtěl, aby to takto dopadlo, to vůbec ne. Obžalovaný u nich zazvonil, pozvali ho dál, nabídla mu, jestli chce najíst, napít, jestli má peníze, nabídli mu ubytování, nabídli klíče od bytu v Chomutově. Pan M[REDACTED] vše odmítl, bylo vidět, že je mu v té situaci nedobře, ale následně je začal obviňovat, že za všechno můžou oni, ale s tím opravdu nemohli nic dělat. Nakonec řekl, že už nikdy neprijde a odešel. Nevzal si žádné peníze, nechtěl zařídit telefon, nechtěl nic, ale od té doby za nimi chodil celkem často, chodil bez ohlášení. Protože se to opakovalo, tak už ho nechtěli zvát do bytu, protože věděli, že se

6. Svědkyně Zdeňka I. [REDACTED] vypověděla, že o soužití poškozené s bratrem svědkyně ví z hovorů od paní M. [REDACTED]. Když byla přítomna u nich doma, bylo to většinou v přátelském duchu, nebyly tam nikdy konflikty. Naopak švagrová chválila bratra, jak se staral o rodinu, že by jí jiný muž rodinu opustil, když bylo v rodině postižené dítě. O to více jí překvapilo to, co se poté odehrálo. Nějaké indicie měla ještě z dřívějšíka, z mládí. Bratr nebyl nikdy své manželce první, ani druhé věrný. Vždycky se po holkách koukal. Věděla, že poškozenou držel velice zkrátka, že nikdy nemohla sama ven. Pokud šla k holiči, tak už za hodinu tam vlétl do kadeřnictví a vynadal jí, proč je tam tak dlouho a není už doma. Informace, které měla od poškozené, potvrzoval i jejich syn M. [REDACTED]. Již v prvním manželství měl obžalovaný nějaké neshody. Moc jí mrzí, že obžalovaný nemá žádnou sebereflexi, že se do dneška švagrové ani svému synovi neumluvil, naopak dělá problémy. Neměl by k poškozené chodit, ale pořád jí obtěžuje. Poškozená si stěžovala hlavně na to, že nemůže ani sama do obchodu. Když spolu byli venku na adventním koncertě někde na náměstí, a když se dala s někým do řeči, tak se sebral, odešel, nafoukl se. Nevěděla proč, ale věděla, že doma bude dusno, že jí to dá zase sežrat. Nesměla se s nikým bavit, s cizím, ani když chodila do té dílničky s druhým postiženým synem. Dozvěděla se i to, že se opil, v opilosti jí tam začal dělat strašné věci v bytě, něco s nábytkem, snad tam něco rozbíjel, a když ho chtěla uklidnit, tak jí

neposlouchal, vykřikoval, ať klidně zavolá policii. Poškozená jí i řekla, že jí i znásilnil, že jí při tom dusil, že jí zakrýval ústa, když chtěla křičet. Poškozené tak, jak jí zná, věří, to by si nevymyslela. On jí pořád něco vyčítal, třeba když jsou v obchodě, když se na něco koukala, tak jí říkal: „Co čumíš, stejně to nekoupíš“. Tomu synovi nadával do čuráků. To bylo běžné. Když přišli na návštěvu, byl tichý, nemluvil, ale nikdy je nenechal o samotě, abych šla s A do altánu a popovídala si. Když řekla, že se sejdou u její dcery v Praze v kavárně, poškozená nikdy nemohla přijet sama vlakem, on jí měl pod kontrolou, celý život jí kontroloval každý krok. Obžalovaný i svědkyni přesvědčoval, aby přesvědčila poškozenou, aby stáhla žádost o rozvod. S poškozenou od roku 2002 do roku 2019 nemluvila. Dali se dohromady až po smrti jejich sestry, tenkrát se nepohodli kvůli dědictví po smrti její maminky. Dali se dohromady až před pěti lety, v roce 2019. Od té doby má ty informace, ty indicie. Poškozená si nikdy před obžalovaným nestěžovala, ani v legraci, ani nic. Akorát, když už byl někde jinde, tak si dovolila něco říci, že je to hrozný, co jí vyvádí, nebo že se sebere, někam odejde a ani jí neřekne, kam jde. Obžalovaný všechno vždy zlehčoval. Obžalovaný měl poškozenou i kopnout, když upadla na zem, to se také dozvěděla on ni. Nemá pochybnosti, že by se to nestalo. Od maminky ví, ještě když žila, tak má indicie, občas jí něco řekla, co bratr způsobil své druhé ženě, která je bohužel už po smrti. Ta zemřela, až když se rozvedli. Bratr se nevhodně choval k těm kravičkám, které měli na statku, bil je a byl na ně sprostý. Při poslední návštěvě se jednou s něčím svěřila i švagrové, bavila se s ní o její mamince, s něčím se svěřila švagrové i bratrovi, a bratr: „No a co!“, což jí utvrdilo v tom, že obžalovaný má v těchto věcech, co se sexuálního obtěžování týká, nějaký svůj názor a nemá smysl s ním diskutovat. Poškozená si začala na bratra stěžovat asi dva roky nazpět. Byla v lázních a vyprávěla jí hrůznou historku s obžalovaným. Že jí tam navštívil, že jí tam dělal dusno, že jí tam nechal nemocného syna a zmizel. Kdy někdo bratrovi něco vytknul, tak to vůbec neakceptoval, pošle člověka do prdele. Pokud jde o ten názor, který měl bratr k té sexuální otázce, tak jenom si myslí, že to obžalovaný dost zlehčuje, že on si myslí, že si může cokoli vzít, co se mu ráčí. Když jezdil autobusem, bylo jí třeba 15, přišla za ním v létě, byl tam jeho kamarád a obžalovaný řekl: „Jarda říkal, že by tě opíchal.“ Tohle řekne brácha patnáctileté ségře? Nebo jeli autobusem, byla tam i jeho první žena a on kouknul na holku z autobusu a říká, že tu by opíchal, tu by omrdal. To jí nepřijde normální. Když se jí poškozená svěřovala, nebylo to tak, že zavolala a stěžovala si. Volala si s ní průběžně a náhodou se to dozvěděla. M je slušný kluk, který by na tátu ruku nevztáhl, je lepší, když je táta agresivní, zavolat policii. Pravdou je, že všechno kolem baráku si bratr obstaral, je šikovný, byl schopný si i v tomto věku vylézt na střechu a opravovat komín. Staral se o rodinu, vydělával peníze. Chodil s oběma kluky na závody, ale to je snad pochopitelné, že se otec stará. Stejně jako matka se starala ukázkově, že vařila, prala, starala se o domácnost, tak se staral i otec.

7. Svědkyně S F vypověděla, že poškozenou zná ještě před jejich svatbou s obžalovaným. Neviděla, že by tam probíhaly nějaké špatné vztahy. Bývala tam dost často, minimálně 4x do roka. Byla tam vždy asi týden, v roce 2006 u nich půl roku bydlela. Ničeho špatného si nevšimla. Táta většinou, když něco bylo, tak odešel, nemluvil, aby se nehádal. Poškozená mu nadávala a když se táta vrátil, tak ho ještě provokovala a říkala mu: „Debile, co tady takhle sedíš! No jo, ty kreténe.“ Vysloveně mu nadávala, i jiné věci. A táta už kolikrát říkal: „Tak mě nech, nech mě!“ Dost ho často trýznila a ponižovala. S poškozenou si rozuměla, dost často společně pili, vypili třeba 4 lahve za večer. A A pila dost, a neměla, protože brala prášky na nervy. Říkala, že si dneska nevzala prášek, že můžou pít, poté si ho stejně vzala. Pila už od rána a schovávala se před obžalovaným, pili společně. Táta nadával i svědkyni, abych nechlastala, to je logické. Jediné, co táta A vyčítal, bylo to pití. Poškozená po ní chtěla, aby jí vozila alkohol, nalívala do lahví od alkoholu vodu, aby obžalovaný nevěděl, že zase pila. Obžalovaný se dost staral o M, brávil ho sebou, jezdili na výlety. Bývala u toho, jezdila tam často. Poslední dlouhodobější návštěva byla ještě v . Na Kladně také byla, jenomže byla korona, to se nemohli stýkat, ale to si opravdu furt telefonovali. Když bylo

něco negativního, házela to poškozená na obžalovaného. S poškozenou měla dobrý vztah, ale v poslední době se jí A. zdála divná, Snažila se jí manipulovat proti jiným lidem. Třeba i proti M., co zemřela, i proti tomu P. K. Poškozená je strašně manipulativní. Poškozená je hrozně na peníze, všechno jenom pro své děti. Byla hamižná, nestačilo jí, když jí příbuzní zařídili slevu na byt kolem půl milionu. Pokud se v rodině mluvilo sprostě, tak to bylo hlavně od poškozené. To, že otec nemluvil, bylo pochopitelné, nechtěl být v té atmosféře. Když se něco stalo s M., tak vše zařizoval táta. Bavili se s poškozenou i o sexu, protože svědkyně má staršího manžela, tak jí to zajímalo. K tomu jí poškozená říkala, že nic moc, že obžalovaný stejně pořád chrápe, lehne a spí. A když je to jednou za Uherský rok, tak odpadne po 2 minutách. Rozhodně neříkala nic o tom, že by jí obžalovaný nějak obtěžoval. Když se s poškozenou viděla naposledy a předávala jí klíče od auta, tak se jí zeptala: „Prosím tě, co má toto znamenat? Já nechápu, proč takové věci děláš? Proč si něco takového vymýšlíš?“ A ona jí tenkrát řekla do očí: „Já to dělám proto, aby nás rychle rozvedli“. Takto jí to přímo řekla do očí. Také jí poškozená říkala, že se ohledně majetku s obžalovaným rozdělí. Když se rozvedli a ona jí volala, jak to bude, tak jí poškozená řekla: „S tebou se já bavit nebudu, já se o tom budu bavit s tátou“. Svědkyni pak označila za nenažranou svini, přitom svědkyně dala jejich klukům mnoho věcí, jejich rodině toho mnoho koupila a dočkala se tohoto. Poškozená říkala obžalovanému, že se s ním sejde a pak to nedodržela. Šlo jí jenom o peníze. Vše pak sváděla na advokátku. Poškozená chtěla mít svůj klid, proto se rozvedli. Pořád to říkala. S poškozenou si volala jednou týdně, byla většinou vysmátá, protože byla opilá. Pak jí říkala nesmysly, že se táta opil (otec nepije), že tam padal a rozbíjel věci. Když se dozvěděla, že otce vyhodili, tak chtěla, aby přijel. Volala mu a telefon zvedl M. a řekl: „Tátu nezastihneš, tátu jsme vyhodili“. Poškozená byla ve špatném psychickém stavu. Zhroutila se ze situace se synem M. a začala chodit k psychiatrovi, takže ona k tomu psychiatrovi chodí strašně dlouho. Poškozená se občas hodně opila a obžalovaný ji pomáhal. Stávalo se, že spolu chodili do restaurace, když nebyl obžalovaný doma a M. zůstal doma sám. Poškozená byla hodně na peníze, to poznala, když přepsali byt v Chomutově na M. Když jí obžalovaný upozornil, ať nepije, tak mu řekla: „Já si budu chlastat, jak chci!“. Poškozené často dávala peníze, přispívala jí na M. Po tomto si o peníze řekla zpět. Poškozená jí předávala ty franky, to šetřila pro M., přeci jí to nenechá. Okolo deseti tisíc franků. Nebo pěti tisíc, ne pět tisíc. O M. se starali oba, ale ty těžší věci dělal obžalovaný. Poškozená si mohla dělat, co chtěla. Jezdila na kroužky, chodila za kamarádkami ve vesnici, jezdila k doktorovi do Prahy, doma koukala hodně na internet, televizi. Rozhodně ale neseděla pořád doma. Paní L. se s bratrem dlouho nebavila. Když umřela babička, tak Z. ho, dá se říci, okradla o to dědictví, co by mu náleželo. Tak se spolu nebavili. Začali se spolu znova bavit, když umřela Maruška, sestra. Když se obžalovaný s A. nebavil, tak ta na to reagovala tak, že řekla: „Už je zase nafučený.“ Nic jí nedělal. Pokud otec někdy komentoval její ustrojení, bylo to takové špičkování, ale poškozená jí řekla, že vypadá jako kurva. Když byla malá, tak občas dostala na zadek, ale spíše od matky.

8. Svědek Josef Kadlec vypověděl, že podle něho se to, co je uvedeno v obžalobě nemohlo stát. S rodinou M. se seznámil v roce 2003 přes jeho manželku, sestru obžalovaného. Jezdili k nim na návštěvu do L. nebo oni přijeli k nim na chatu. Jeho manželka si telefonovala každý den s paní M. a pak mu vše říkala. Měli se spolu rádi. Když k nim jezdili, tak pan M. jí musel přivést autem a tam paní M. začala pít a pila hodně. Nejhorší bylo to, že tam přijeli s tím nemocným synem a ten měl v hlavě hodiny a když chtěl jet v pět hodin domů, tak ona začala obžalovanému nadávat, že je debil a potom jí nakládal ožralou do auta. Většinou vezl obžalovaný ožralou poškozenou domu. I když přijeli k nim, tam poškozená zase pila. Když odjížděli, tak už byla také trochu cinknutá. Takhle probíhali návštěvy. Když jela poškozená do Prahy za psychiatrem, tak se u nich stavila, a to už byla taky silně ovíněná. Obžalovaný ji nemohl mlátit. On by to neudělal, on jí měl rád. On jí nemohl ublížit. Viděl všechno, jak za ní všechno doma dělal. Ona jenom vařila. Když ho

chtěla naštvat, tak potom týden žil na sušenkách a nejedl, a to ona uměla naštvat. Vyprovokovala ho, znal jí. Uměla to. To, že ho vyprovokovala, u toho nebyl. Vše věděl od své paní. Byly to telefonáty, které byly mezi paní M. a jeho ženou. Před ním poškozená obžalovanému nadávala, obžalovaný jí nikdy nenadával. To nikdy neslyšel. Nebo že by ji znásilnil, kdo by jí znásilňoval. Na návštěvu k nim jezdili jednou za měsíc. Nevšiml si žádných problémů ve vztahu. Překvapilo ho, že ten vztah vydržel, když měli nemocného syna. Oba syny měl obžalovaný rád. Za M. jezdili do I. u Rakovníka. Nikde jinde nebyli. Manželka zemřela v roce 2018, od té doby se nenavštěvovali. Když měli svátky a narozeniny, tak jim volal, i paní M., ale ta mu nikdy neodepsala, tak se na to vyprdnul. S panem M. si volají jednou za dva měsíce. Nedávno mu řekl, že má poškozenou pořád rád. O celé věci si myslí, že je to lež. Podle něho je poškozená vychlastaná. Je to krutý, ale je to tak. To je ta příčina. Syn M. zval na návštěvu, ale nešel k nim. Synovi M. kupovali všechno oni, on si nic nekoupil, koupili mu dvě auta, přepsali na něj byt v Chomutově, jejich vztah asi musel být dobrý. Mohl to normálně M. zdědit. On by to zdědil i ten nemocný, tam byl asi ten problém. Vše přepsali na toho M., i když se na tom nepodílel. Nevěděl, jak obžalovaného provokovala, vždy mu něco řekla. V baráku obžalovaný zalezl někam jinam nebo zalezl se svým synem nahoru, pustili si televizi, ona byla dole a chlastala. To mu vždycky říkala jeho paní. Když jezdila poškozená k doktorovi, jezdila sama a obžalovaný hlídal syna. O M. se většinou staral obžalovaný.

9. Svědkyně I. M. vypověděla, že M. k nim chodili na návštěvu a nikdy nepozorovala, že by tam bylo něco zlého. Byli to známí. S obžalovaným žila v minulosti 15 let a mají spolu dcery. Přišli k nim, pan M. k nim chodil s M., když byl v Praze, chodíval za holkami. Navštěvovali se v Praze u nich v bytě. A. přišla společně s nimi. Navštěvovali se někdy častěji, někdy byla velká mezera. Byla v kontaktu s oběma. Od té doby, co to začalo, tak obžalovaný u nich 6 týdnů bydlel, nikdo jiný ho k sobě nevzal. Dcera rozhodla, že může být u nich. Bavili se o tom, co se stalo. Říkal, že se nějak pohádali. Že byli tady na Kladně na nějaké slavnosti a že tam A. šla, potom, že šel za ní, vrátil se domů a napil se a potom syn M. na tátu zavolal policii, a skončilo to vykázaním z bytu. Že by zmiňoval jinou situaci to ne, o A. vždycky mluvil hezky. Dva roky nazpět se vdávala vnučka, tak s A. seděli u stolu a ona jí říkala, že obdivuje, že jsou spolu tak dlouho, že jim to tak dlouho vydrželo a ona jí na to řekla: „Teď to vezmu do vlastních rukou“. Ona si myslela, že to tam bude třeba lepší. Najednou jí řekla, když chce, aby se M. zbavila, že ho provokuje tak dlouho, až se naštve, že odejde a má od něho klid. Říkala jí to osobně. Seděly právě na té svatbě. Další problémy nevnímala. Jejich syny znala. Také u nich chvíli M. bydlel, když chodil do školy. Naposledy u nich byla před 10 lety na oslavě, a to probíhalo hezky. Celá situace je podle ní pouze o penězích. Protože, když u nich byla dcera a A. začala něco: „M., podej mi tohle, tohle a tohle, tak S. jí vždycky říkala a co my a ona říkala: „Neboj, s vámi se také počítá“. Když potom chtěla A., aby jí M. všechno vrátil, tak právě S. jí vezla klíče od auta. Když obžalovaného vyhodila, tak mu slíbili, že mu M. převede ten byt v Chomutově, a pak ho k sobě M. ani nepozval a vyhýbal se mu. To ví, protože to bylo v době, když u nich obžalovaný bydlel. To má z doslechu od obžalovaného, ale neudělali to, takže na tom nějaká pravda bude. Slíbovali mu, co mu všechno dají a pak na něj nic nepřevedli. Ten rok, co ho A. vyhodila, tak jí přepsal byt na Kladně, přitom mu slíbovala, že by ho nikdy nevyhodila. Pan M. bydlí v Chomutově, v tom bytě, co měli přepsat, tak ho tam nechali milostivě bydlet. Potom, když se M. neodvolal, dcera volala A., jak to bude s věcmi, a odpověď byla, že je S. nenažraná svině, tak proto si myslí, že jde o ty peníze. Je to komedie kvůli tomu, aby mu nezůstalo vůbec nic. Obžalovaný nikdy nebyl násilník. Nikdy na ni nesáhnul, když byli spolu (byla s obžalovaným 15 let), nikdy si nevynutil sex. Když sex nechtěla, tak by protivný nebo vzteklý, ale nikdy ji nedonutil, aby s ním měla sex. O syna M. viděla starat se hlavně obžalovaného.

10. Svědek B. K. vypověděl, že je manželem vnučky obžalovaného M. K. Před začátkem incidentu ho viděl prvně na jeho oslavě 70 let v I. u Rakovníka. Pak ho naposledy viděl před dvěma lety 12. 7. 2022 na jeho svatbě. Mezi tím byli v I. 3x – 4x a na Kladně byli 2x – 3x. Nikdy to na něj nepůsobilo, že by měl poškozenou nějak týrat nebo být proti manželce. Upoutala ho jedna věc, to bylo zpětně, to bylo na té svatbě, když tam byla A. a ta říkala: „Já vím, jak se ho zbavit, něco na něj mám“. Mávl nad tím tehdy rukou, ale bylo to divné. Teď když to začalo, třeba to s tím má souvislost. Když byl obžalovaný vyhoštěn z bytu, nějakou dobu byl u nich. To byly myslím Vánoce 2022. Byl na té chatce, kde není elektrika nic, tak mu tam přivezl řízek a salát a pozval ho k nim, kde byl asi měsíc. Říkal jim, co se mělo stát. Měl být vyhoštěn kvůli násilí na manželce, ale to se mu zdá divný, když je viděl předtím a nikdy nejevili známky nějaké nenávisti vůči sobě. Zdá se mu, že jde o majetkové poměry. Dospěl k tomu na základě toho, že v I. to bylo těžké, protože by tam museli vše zařizovat, ale byt na Kladně byl po rekonstrukci, ale neví, zda je to pravda, působí to tak na něj. Byt v Chomutově, kde teď bydlí obžalovaný, je vlastně taky syna. Jeho žena má s obžalovaným vztah normální. Nenavštěvují se nějak závratně často, ale mají normální vztah. Nevnímal, že by si nadávali. O koupání a tu fyzickou část se staral pan M. Jednou jel za synem obžalovaného M. do práce, chtěli se pobavit, co se děje. Ten se zavřel do kanceláře, nechtěl s nimi mluvit. Bylo mu špatně z toho, že ho nenechali v prosinci ani dojít si pro věci.
11. Svědkyně P. M. vypověděla, že nezaznamenala v soužití obžalovaného a poškozené žádné problémy, oba byli spokojení. Nikdy nevěděla o tom, že by měli nějaké potíže. Starali se o syny, kdy M. měl a má zdravotní problémy. Zvládli i to, když nějakou dobu byli s menšími příjmy, když se přestěhovali. Žádné potíže tam nikdy nepozorovala. S dětmi jezdili o prázdninách, hlídali občas její malé holky, nikdy tam nebyl žádný náznak ničeho. Jezdilo se na výlety. Zpočátku bydleli v Praze na Pankráci, když byli kluci malinký, tak je navštěvovala. Poté se přestěhovali do Rakovníka. Poté odrostli i kluci, M. se věnoval hodně běhání, táta ho v tom podporoval, takže společně jezdili na závody. Potkávali se pořád. Pak se přestěhovali do Kladna asi v roce 2021. Před tím si ještě koupili byt v Chomutově. Často se zastavovali v Praze, celá rodina. Její starší dcera se poté stýkala s M. ml. i s jeho ženou. Nikdo nikdy neřekl nikomu nic špatného. Na Kladně za nimi byla asi dvakrát. Kromě návštěv byla v kontaktu i telefonicky, a to spíše s A., protože táta telefon moc nepoužíval. A. si nikdy nepostěžovala, naopak říkala, že má svůj klid, že si s tatínkem umí poradit, že on se dívá s M. na televizi, že ona má svůj klid a může si jít na zahrádku, k sousedce, kamkoli. Nikdy si na nic nestěžovala. Ani M. si nestěžoval, když se občas potkali. Vše, co se poté událo, bylo jak blesk z čistého nebe. Když se táta objevil u nich, zazvonil, že nemá kam jít. Podle ní jde o majetek, kdy obžalovaného, který je starý dobrák, ze všeho vyšoupl. Už potom tátu na nic nepotřebovali. Byli zabezpečení, měli všechno. Neví, proč chtěli tátu vyšachovat. Ráda by slyšela nějaké vysvětlení, nechápe to. Když v roce 2017 potřebovala pomoc s rozbitým autem a potřebovala asi 70.000,- Kč, tak jí otec řekl, že by to nějak mohli sehnat, ale poškozená to odmítla a zadržela. Pak zjistila, že si koupili byt v Chomutově. Táta byl vždycky snaživý, pracovitý, vedl je k nějaké zodpovědnosti, byl to hlavně sportovní fanda, přivedl je ke sportu. Vždycky se snažil pro ně, pro všechny, aby byli zabezpečení, kde mohl, tak pomohl. K její matce se choval hezky. Neví o tom, že by měli špatný vztah. Rozvedli se, když jí bylo asi 11 let, ale nevnímala to nějak špatně, protože se oni pořád k sobě chovali hezky, tak nějak se dohodli. Stýkali se poté furt dál. Od sestry se dozvěděla, že jí poškozená řekla, že se měl obžalovaný opít a že se pohádali a pak už nevěděla. Pak se otec objevil ve dveřích jejího bytu a řekl jí, že ho poškozená vyhodila z bytu. Nechala ho u sebe a když navrhla, že by mohl do Chomutova, tak jí otec řekl, že klíče od bytu má M. Na chvíli byl otec i ve Švýcarsku u druhé dcery. Snažila se spojit s poškozenou, ale nebrala jim telefony a domů k nim se jí nepodařilo dostat. Obžalovaný se snažil několikrát dostat k synovi, ale ten ho nepustil. Nebyla s nimi žádná domluva, a to ani ohledně bytu

Chomutově. Naposledy se viděla s A■■■■ v létě 2022, asi dva měsíce nebo tři měsíce před tím, než se potom toto stalo. A■■■■ byla stále vysmátá, pořád si libovala v tom, jak je s tatínkem spokojená a nic jí netrápí. Pokud jde o dům a byt, tak poškozená jednou také řekla, že chce, aby to bylo jejich společných dětí, ale že ony, že se nemusí bát, že na ně bude také myslet. Ukázala, jak na ně myslí, ale to je jedno. Poškozená hodně pila, nevynechala jedinou příležitost, aby se napila. Mockrát se poškozená zmínila, že byla na trhu, nebo že jela za kamarádkou, stavila se i u nich v Praze.

12. K osobě poškozené byl MUDr. Lucíí Závěšickou a Mgr. Hanou Fechtnerovou vypracován znalecký posudek k osobě poškozené A■■■■ M■■■■, kdy znalkyně na závěrech svého posudku setrvaly a u hlavního líčení uvedly následující. MUDr. Závěšická poškozenou vyšetřovala v březnu 2023. V době vyšetření trpěla posttraumatickou stresovou poruchou. Ta porucha se rozvinula v souvislosti s událostí, kdy jí pan M■■■■ držel, aby nemohla křičet, což byla pro ni poslední kapka. Poté byl vypracován dodatek k znaleckému posudku, a to bylo v září 2023, kdy poškozená ještě měla příznaky posttraumatické stresové poruchy. Podle psychologického vyšetření trpěla poškozená syndromem týrané ženy, kdy tam byly popsány vlastně všechny ty záležitosti, tzn., sexuální zneužívání, finanční, týrání, sociální izolace, i fyzické týrání, a to jí uvedla při tom vyšetření jednu facku. Fakt je, že neuvedla při tom vyšetření, to, jak tady popisovala, že do ní měl kopnout, jak uklouzla na těch dlaždicích. Pokud jde o zmíněnou posttraumatickou stresovou poruchu, tak při srovnání s ostatními pacienty, by řekla, že u poškozené šlo o středně těžký stupeň. Tato porucha se projevovala náladovostí, úzkostnými příznaky, poruchou spánku, poruchou usínání i častým probouzením, pak takovou zvýšenou ostražitostí, bdělostí, jako by byla pořád ve střehu, byl tam váhový pokles a flashbacky ve dne i v noci, bála se, ohlížela se, pořád kontrolovala na ulici, otáčela se. Pokud se v souvislosti s poškozenou hovořilo o panické poruše, tak ta patří také do úzkostných neurotických poruch a má přeci jenom trošku jiné příznaky. Panická porucha je záchvat, epizodický záchvat úzkosti a může být spojen s úzkostnými tělesnými příznaky. Tzn., že lidé třeba mají pocit, že nemohou dýchat, mají tíseň na prsou, nebo je jim nevolno od žaludku, ale není tam ta porucha spánku, nejsou tam ty flashbacky, a není tam porucha nálady. Měla zprávu od pana MUDr. Drechslera. Zřejmě jí byly podávány pouze léky. To, jak vnímala poškozenou při vyšetření, tak v běžném způsobu života jí příznaky posttraumatické poruchy narušovaly běžný život, měla poruchy spánku, ty úzkostné příznaky byly výraznější, váhový úbytek. Popisovala, že může jíst až k večeru, až se to trošičku uklidní, ta situace, a i ty běžné aktivity, ona doma se postará o toho syna, musela nějak fungovat, ale popisovala únavu a že to dělá vlastně s problémy, plus ten strach na té ulici. Posttraumatická stresová porucha dle vyšetření vznikla v souvislosti s jednáním obžalovaného. Neshledali jiné důvody, které by k tomu vedly. V průběhu hlavního líčení vypadal stav poškozené líp, ale zase byla ovlivněná stavem soudního jednání. Poškozená měla vyšší dávku léků, protože odešla od toho MUDr. Drechslera a od července chodí k panu MUDr. Hulmanovi, takže měla nasazené k tomu Paroxetinu Trittico na spaní a léky na úzkost. Pak se jí to upravovalo, protože to moc nesesedělo, tak dostávala Prothazin. I MUDr. Hulman dospěl ke stejné diagnóze, panická porucha a posttraumatická stresová porucha. Poškozené by v danou dobu jistě pomohla hospitalizace, změna prostředí, nicméně by stejně nešla kvůli tomu synovi. Panická porucha a posttraumatická stresová porucha jsou poruchy, které mohou existovat vedle sebe. Ta panická porucha je a bude. A teď k tomu přišla i ta posttraumatická stresová porucha. Poškozená panickou poruchu měla a pravděpodobně jí asi bude mít. Ale tyto příznaky o posttraumatické stresové poruchy jsou přeci jen jiné, co popisovala od toho začátku prosince. Příčinou panické poruchy je to úplně stejné jako u posttraumatické stresové poruchy, jako u všech neurotických poruch. Tzn., závisí na struktuře osobnosti a těch vnějších stresorech. Nemusí tam být přímo trauma, stačí i větší dlouhodobý stres, vyčerpání toho organismu, plus reaktivita

toho člověka, jak je schopen na ten stres reagovat. V současné době s ohledem na zprávu MUDr. Hulmana je patrné, že ty příznaky přetrvávají, nedaří se je zvládnout tou dávkou, kterou měla původně. Když jsou příznaky horší, tak se léky navyšují. Posttraumatická stresová porucha kvalitu života paní M. ovlivňovala tak, že byla unavená, nutila se do běžných činností, neměla chuť k jídlu, nevyspala se. Kvalita života poškozené, vzhledem k tomu, jak pečovala o svého mentálně nemocného syna, tak ona ani před tím nebyla úplně dobrá, ale nepopisovala tu výraznou únavu a to, že by se nutila do těch běžných činností, a to že by se bála na té ulici. Při vyšetření měla úzkostné příznaky, byla plačtivá, byla v lehkém napětí, měla poruchu nálady, měla horší koncentraci pozornosti. Když mluvila o těch nepříjemných věcech, tak brečela. Tak to přesně vypadalo při tom vyšetření. Nesoustředěnost, vyčerpání, strach, co bude a měla i strach o toho syna. Pokud jde o příznaky, tak poškozená nic nehrála, ty příznaky měla. Tomu odpovídala mimika a vnější projev. Poslední největší stresor byl ten, jak má úzkostnou panickou poruchu, že jí zacpal pusu. U panikářů je reakce mnohem větší, protože to je to, čeho se nejvíce bojí. Oni se nejvíce bojí při té panice, že nedodechnou, že umřou tím, že se prostě zadusí. A tím, jak on jí zacpal tu pusu, tak vlastně jí to ještě zvýraznil jednou tolik. Nevěděla, zda v minulosti trpěla poškozená posttraumatickou stresovou poruchou, ve zprávě to nebylo, byla tam panická porucha. Příčinou omezených vztahů nebyla její struktura osobnosti, tak její struktura osobnosti na to vliv neměla, protože bylo vidět, že si ráda popovídá a strašně ráda by někam šla, ale ona měla ty kontakty omezené, jednak tím, jak to fungovalo v tom manželství, a i tou péčí o toho mentálně postiženého syna. K psychickému stavu paní poškozené nemohlo přispět, že má těžce postiženého syna a od jeho narození se o něj musí starat, protože ona se o toho syna starala docela ráda, nečinilo jí to žádné obtíže. Bylo to vidět i u hlavního líčení. To pro ni, s tou situací, že je syn nemocný, je smířená a byla smířená, nebylo závažné. Trauma pro ni nebylo, těžko to samozřejmě člověk bere, ale ona měla styl života a byla na to zvyklá. Takže ona to nebrala jako trauma. Zda to ovlivnilo její psychický stav, tak samozřejmě, že ta zátěž je veliká, ale myslí si, že kdyby tam to chování v tom manželství bylo jiné, a měla by tedy postiženého syna, a to chování by bylo jiné a nedošlo k těmto věcem, tak to rozhodně u ní nevyvolá posttraumatickou stresovou poruchu. Příčina posttraumatické stresové poruchy není to, že pečuje o mentálně postiženého syna. Samozřejmě, že je tím vyčerpána, unavená. Pokud jde o panickou poruchu, tak samozřejmě každý vnější stres může u toho člověka něco vyvolat. Jakákoliv vnější zátěž, mohla v kombinaci s péčí o mentálně postiženého syna a život v manželství něco vyvolat. Panická porucha a rozvoj posttraumatické stresové poruchy spolu nesouvisí. To dušení, ten akt, jak nemohla se nadechnout, ne příznaky, ten akt toho dušení, jak jí prostě začal dusit, tak to je pro ni závažný stresor. To, jestli se u člověka rozvine posttraumatická stresová porucha, závisí na té struktuře osobnosti, ne přímo s tou panickou poruchou. Nedá se říct, že panická porucha by vedle k snazšímu rozvoji posttraumatické stresové poruchy. Tak to nefunguje. Poškozená má normální intelekt. Mgr. Fechtnerová dále k osobě poškozené uvedla, že úroveň intelektových schopností posuzované je celkově v pásmu podprůměru, rozložení je nerovnoměrné, od tzv. hraničního pásma až po pásmo podprůměru. Psychologickým vyšetřením nezjistila žádné známky duševního onemocnění ve smyslu psychotického onemocnění nebo mentální retardace, a osobnost posuzované byla celkově při vyšetření nevyzrálá, byla patrná výrazná emoční labilita, jak při úvodním vyšetření, tak při dodatkovém vyšetření. Bylo u posuzované zjištěno depresivní prožívání, a to na úrovni středně těžké deprese, kdy v dodatku uváděla, že stav se mírně zlepšil, ale přesto stále spadá do pásma středně těžké deprese. Temperamentově je posuzovaná extrovertní. Z vyšetření vyplynulo, že je správně orientovanou osobou, prostředím i časem. Obtíže se projevovaly zejména v interpersonálních vztazích, kdy posuzována je interpersonálně závislá, projevuje se u ní obětavé chování, více než uspokojování vlastních potřeb, tak je zaměřená na uspokojování potřeb ostatních lidí. Sebehodnocení je negativní a tím uspokojováním potřeb pro druhé lidi si zvyšuje, pokud se povede, svoje sebehodnocení. Domnívá se, že ostatní lidé jsou důležitější.

Sebejistota a sebevědomí jsou výrazně sníženy. Ani známky impulsivity, ani známky agresivity nebyly u posuzované při ani jedné části vyšetření zjištěny. Má tendenci svoje životní aktivity, nebo i to, co se děje vůči ní, bagatelizovat, má tendenci vlastně vytěšňovat negativní zkušenosti tak, aby si mohla zvyšovat, alespoň částečně, sebehodnocení. Obecná věrohodnost je zachovalá, nemá tendenci k rozšiřování, ani k černobílému vidění. Obě znalkyně pak dospěly k závěru, že u posuzované docházelo k psychickému, sociálnímu, ekonomickému i sexuálnímu týrání. Posuzované se narodili dva synové, z toho jeden s těžkým hendikepem, posuzovaná, toto manželství popisovala jako zátěžové po celou dobu, a samozřejmě i ta obrovská zátěž péče o dítě s hendikepem vytvořila celkový obraz, ale zásadní bylo soužití partnerské, nebo manželské soužití. Nebyl důvod zpochybňovat její věrohodnost. Po celou dobu vyšetření byl spíše patrný opak. Naopak ona o těch věcech nechtěla mluvit, celou dobu mluví o tom, že nechce, aby byl manžel potrestán, kdyby nebylo toho, že došla do toho Intervenčního centra a tam jí podpořili v tom, aby dál tu situaci řešila. Ona chtěla jenom od manžela odejít a šla se poradit do Intervenčního centra, a tam vlastně jí podpořili v tom, aby ten celý příběh vyprávěla. Poškozená má tendence to vytěšňovat, ne jakkoliv upravovat či přidávat. Posuzovaná byla emotivně přiléhavá po celou dobu vyšetření. Z toho vyplývá, že to chování navenek, to, co sdělovala verbálně, odpovídalo prožívaným, aktuálně prožívaným skutečnostem. Při doplňku došlo k mírnému zlepšení stavu, ale opravdu pouze k mírnému zlepšení stavu, a stále skórovala v pásmu středně těžké deprese. Jak klinicky, tak testově. Poškozená trpí syndromem týrané ženy, kdy posttraumatická stresová porucha je diagnosticky, a používá se i termín syndrom týrané osoby, tady ženy. Poškozená uváděla, že první ataky přišly v době po těhotenství, v době po porodu těch dětí, tak lze říci, že to neadekvátní chování lze hodnotit už takto dlouhodobě. Syndrom se může projevit až za několik let. Pokud by nedošlo do Intervenčního centra, tak by se ani nezjistil. Syndrom týraných osob je procesuální záležitost, a trvá to jednak delší dobu a jednak je to charakterizováno ve všech těch oblastech, nebo alespoň v několika oblastech, o kterých znalkyně hovořila. Není to třeba jenom v jedné oblasti, třeba fyzického násilí, ale je to vlastně psychické násilí, fyzické násilí, zamezování sociálních kontaktů apod. Omezení mezilidských vztahů ovlivnily dva základní vlivy. Jedním byl manžel, který nechtěl, aby chodila do práce, nechtěl, aby byla v kontaktu s lidmi, doprovázel ji neustále, chodil za ní, to je samozřejmě jedna část. A druhá část je, že vždycky to odvisí od osobnostního ladění. Právě proto, že byla úzkostně depresivní, právě proto, že prožívala ty psychické obtíže, právě pro tu interpersonální závislost, pro kterou ona dokonce říkala, že si nedokáže představit, že by žila sama, protože má postiženého syna a myslí si, že je to další část do celé té skládky, že se obávala zůstat sama, protože by nezvládala sama péči o syna s hendikepem, takže vlastně jak osobnostní naladění, tak nějaké venkovní mechanismy ve smyslu třeba toho dítěte s poškozeným, tak potom chování manžela. Poškozené je osobností nevyzrálou, což se projevuje oproti vyzrálé osobnosti v běžném životě těmi dalšími atributy, které znalkyně popisovala. Kdyby byla osobnost vyzrálá, tak v případě, že by žila vedle partnera, který dělal věci, které se jí nelíbí, tak by ty věci řešila v podstatě bezprostředně, nenechala by si je líbit. Ale osobnost nezralá, která je závislá interpersonálně, což je další stupeň té nezralosti, tak vlastně je schopná se zavřít a je schopná si nechat líbit aktivity a činnosti od druhých lidí, které vlastně vyzrálá osoba by si nenechala líbit. Taktéž by nebyla tak interpersonálně závislá. Poškozená to obžalovanému dávala najevo, ale s ohledem na jeho postoje to přestala dávat najevo. Najevo to dala, určitě jak v sexuální oblasti, tak i v té sociální oblasti, kdy chtěla chodit ven, občas i ven šla, pak si pro ni manžel nějak došel, nebo ji sledoval. Obžalovaný musel vědět, že jeho chování je jaksí nad limitem. I ze zprávy Intervenčního centra plyne, že museli obžalovaného opakovaně vyzývat, ať opustí to centrum, ať tam odsud odejde, ať tam přestane zvonit. I odborníci potvrdili to, co paní posuzovaná vypovídala. Dokud ale ten člověk příběh nevypráví a neřekne ho, tak vlastně ten lékař vidí jenom objektivní, nebo subjektivní stav a vidí, že je smutná, vidí, že je úzkostná, a proto bere ty léky. On to viděl, viděl, že posuzovaná má výrazné psychické obtíže, ale pokud ona

nesdělovala odkud, tak se mohl jen domnívat, ale léčil jí, takže fakt to viděl.

13. Soud v dané věci provedl i listinné důkazy. Z úředního záznamu Policie České republiky ze dne 8. 12. 2022 soud zjistil, že toho dne nahlásila poškozená jednání ze strany obžalovaného, kdy situaci popisuje obdobně jako ve své výpovědi. Z protokolu o ohledání místa činu s fotodokumentací soud zjistil, v jakém bytě společně žili a jak je tento byt uspořádán. Z lékařské zprávy MUDr. Martina Hulmana ze dne 18.7.2023 soud zjistil s jakými problémy se poškozená potýká, že trpí panickou poruchou a posttraumatickou stresovou poruchou. Dále se ve zprávě uvádí (to, co k situaci řekla sama poškozená), že měl obžalovaný poškozenou trápit urážením, omezováním, dne 8.12.2022 mělo dojít ke konfliktu s manželem, byla vystavena domácímu násilí, rozhodla se iniciovat rozvod. Obdobně hovoří i lékařské zprávy téhož doktora z 5.9.2023 a 18.3.2024, které rovněž popisují vývoj zdravotního stavu poškozené. Zejména, že v průběhu rozvodového řízení muselo dojít ke zvýšení dávek léků z důvodu zhoršení psychického stavu. Z úředních záznamů PČR ze dne 8.12.2022 a potvrzení o vykázání ze stejného dne soud zjistil, že dne 8.12.2022 došlo k vykázání obžalovaného ze společného bydliště z důvodu podezření na násilí vůči blízké osobě. Z usnesení Okresního soudu v Kladně ze dne 12.12.2022 soud zjistil, že bylo vydáno předběžné opatření, jímž byla obžalovanému uložena povinnost opustit byt, zdržet se vstupu do tohoto bytu, zdržet se setkávání s poškozenou a jejího sledování, a to na dobu 1 měsíce od uplynutí lhůty policejního vykázání. Z rozsudku Okresního soudu v Kladně sp.zn. 17C 31/2022 ze dne 14.3.2023 soud zjistil, že bylo manželství obžalovaného a poškozené rozvedeno. Soud měl k dispozici i dopis obžalovaného zaslaný poškozené, v němž jednak poškozené vyčítá, že jej o vše připravila, vyzývá ji, aby na něj přepsala alespoň byt v Chomutově a dále, aby ho vzala k sobě a M. s tím, že ji má stále rád. Ze zprávy Intervenčního centra ze dne 22.4.2024 soud zjistil, že poškozená je v evidenci tohoto centra od prosince 2022, kdy se dne 8.12.2022 osobně dostavila do centra. Do centra s ní chtěl toho dne vstoupit i její manžel, ale tomu byl přístup zakázán. Poškozená popsala, že mělo docházet k dlouhodobému psychickému násilí ze strany obžalovaného. Během konzultace se obžalovaný opakovaně zkoušel dozvonit. Ze spisu Okresního soudu v Kladně sp.zn. 22C 27/2023, zejména z usnesení ze dne 12.6.2024 soud zjistil, že společné jmění manželů bylo vypořádáno smírem tak, že poškozené připadla chata a přívěsný vozík a poškozená se zavázala vyplatit obžalovanému částku ve výši 200.000,- Kč.
14. Na základě provedeného dokazování dospěl soud k závěru, že se skutek stal přesně tak, jak je popsáno ve výrokové části tohoto rozhodnutí. Soud tedy uzavřel, že obžalovaný skutečně poškozenou ve společné domácnosti na různých místech nejméně od roku 2000 do 8.12.2022, kdy byl ze společné domácnosti vykázán, týral tím způsobem, že ji neustále vulgárně urážel, ponižoval ji, soustavně ji kontroloval, zakazoval ji některé úkony, vynucoval si pohlavní styk a následně ji za něj kritizoval, psychicky ji trestal tím způsobem, že s ní několik dní vůbec nekomunikoval, činil na ni nátlak prostřednictvím jejich společného syna M., který trpí těžkou mentální retardací a dne 1.12.2022 poté, co si k poškozené lehl do společné postele, se poškozené snažil vsunout ruku pod kalhotky, což poškozená odmítla a sdělila, že toto nechce, nicméně obžalovaný na toto nereagoval, na poškozenou nalehl se záměrem vykonat soulož a poškozené zacpal při tomto ústa, aby nemohla křičet, kdy k pohlavnímu styku pro aktivní odpor nedošlo, poté vstal z postele, vzal poškozené, která mu sdělila, že zavolá policii, telefon a tento jí vrátil až druhý den ráno. Konečně dne 4.12.2022 a 5.12.2022 pod vlivem alkoholu poškozené vulgárně nadával. V důsledku jednání obžalovaného se u poškozené rozvinula posttraumatická stresová porucha.
15. Obžalovaný v podstatě jakékoliv nevhodné chování ve vztahu k poškozené popřel, nicméně důkazy provedené v průběhu hlavního líčení jeho obhajobu popírají. Obžalovaný se hájil tím, že poškozené nikdy nic neudělal, nikdy jí nenadával. Možná si někdy něco řekli, ale nikdy jí neublížil. Vycházeli spolu normálně. Nikdy jí nenutil k pohlavnímu styku, spíše to bylo obráceně. Pokud došlo k pohlavnímu styku, vždy to bylo dobrovolné. Celou situaci si

vysvětluje tak, že ho chtěli dostat z bytu, šlo o peníze. Soud však jeho obhajobě neuvěřil a považoval ji ryze za účelovou, když jeho obhajobě odporují stěžejní důkazy v dané věci provedené. Je sice pravdou, že v podstatě v prospěch obžalovaného vypovídalo několik svědků, nicméně tito svědci, a tím má soud na mysli svědky S. F., J. K., I. M., B. K. a P. M., nebyli každodenně konfrontováni se situací v rodině obžalovaného s poškozenou, a proto jejich výpovědi nemají v dané věci takovou vypovídající hodnotu. Bezpochyby si lze na jejich základě udělat představu o vztahu obžalovaného s poškozenou v obecných rysech a jejich soužití, nikoliv však, pokud jde o každodenní soužití a situace, které se v podstatě každodenně v rodině odehrávaly. Nelze se divit, že obžalovaného tito svědci vykreslují v dobrém světle, když ve vztahu k obžalovanému tito chovají vřelé city, ať z důvodu příbuzenského vztahu nebo z důvodu známosti. Jejich výpovědi soud ani nepovažuje za nevěrohodné a není třeba zpochybňovat, co tito svědci uváděli, nicméně tyto výpovědi musí soud posuzovat skrze skutečnost, že tito svědci se s obžalovaným a poškozenou vídali sporadicky a v podstatě ani nemohli mít ponětí o tom, jak to v rodině konkrétně každodenně probíhá. Každodenní život v rodině dle názoru soudu mohli vnímat pouze osoby, které byly účastny na každodenním rodinném chodu. V tomto ohledu musel soud posuzovat zejména výpovědi poškozené A. M. a syna M. M., případně další osoby, které mohly vnímat každodenní život rodiny. Zejména jejich výpovědi tedy bylo nutné posoudit z hlediska věrohodnosti a konfrontovat je s ostatními důkazy v hlavním líčení provedenými. V tomto ohledu je třeba konstatovat, že si ani výpovědi poškozené, svědka M. M. a jeho ženy neodporují s výpověďmi shora zmíněných osob, které vyzněly ve prospěch obžalovaného. Zatímco výpovědi poškozené, jejího syna a jeho manželky vypovídají o každodenní realitě, která se odehrávala v rodině obžalovaného a její manželky, výpovědi ostatních svědků popisují nahodilé návštěvy či pobyty v rodině obžalovaného, kdy se každodenní vztahy v rodině vůbec nemusely projevit z nejrůznějších důvodů. Proto nelze říci, že by soud svědkům vystupujícím na straně obžalovaného neuvěřil, spíše chce poukázat, že nemají vypovídající hodnotu o tom, co se v rodině skutečně dělo.

16. Ve shora nastíněném úhlu pohledu na slyšené svědky je třeba říci, že soud neměl jakýkoliv důvod A. M. a M. M. i ml. nevěřit, když tyto výpovědi se vzájemně podporovaly a dále je podporovaly další důkazy ve věci provedené. Zejména lze zmínit další slyšené svědky, a to sestru obžalovaného Z. I. a dále snachu obžalovaného A. M. N., kteří byli rovněž schopni popsat konkrétní chování obžalovaného v rámci rodinných vztahů, a v neposlední řadě je potřeba připomenout závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, který byl vypracován na osobu poškozené ve spojení s lékařskými zprávami ohledně zdravotního stavu poškozené. To vše soud zároveň vnímal skrze motiv, který obžalovaný uváděl jako důvod, proč si měli svědci své výpovědi vymyslet, když tento motiv (ziskuchtivost a snaha obžalovaného připravit o majetek) se soudu s ohledem na provedené dokazování vyjevil jako nereálný. K tzv. majetkovému motivu, který měl poškozenou a jejího syna vést k nepravdivým výpovědím, soud uvádí, že je třeba si zprvu uvědomit, že obžalovaný všechen majetek přepsal na manželku či syna zcela dobrovolně, jak sám uvedl, neviděl v tom problém, měli se rádi. V podstatě tedy již nebyl žádný hodnotnější majetek, o který by obžalovaného měli připravit. Navíc je třeba znovu podotknout, že jak poškozená, tak její syn opakovaně uváděli, že obžalovanému nabízeli byt v Chomutově, že zde může být, přičemž tento tuto nabídku odmítl. Pokud by ho chtěli připravit o tuto možnost, pak by obžalovaný nakonec v bytě v Chomutově neskončil, což se stalo. Obžalovaný v současné době byt užívá, a dokonce za něj nic nehradí, jak sám potvrdil. Již jen z tohoto důvodu se jeví tento styl obhajoby, uvádění tohoto motivu jako nelogický. K tomu soud dodává, že stejně jako znalkyně navíc soud dospěl k závěru, že i přes to, co poškozená k obžalovanému uváděla, bylo patrné, že má pořád snahu obžalovaného a jeho chování spíše vytěšňovat než jej očerňovat. I v tomto ohledu pak soud na rozdíl od výpovědi obžalovaného považoval výpověď poškozené za věrohodnou. Ani okolnost v nadměrném užívání alkoholu,

kteřá byla často svědky zmiňována, nehází na věrohodnost poškozené špatné světlo, když o užívání alkoholu ze strany poškozené nebylo pochyb. Ona sama tuto skutečnost potvrdila, nesnažila se jí jakkoliv zlehčovat a potvrzovali to i další svědci.

17. Pokud jde dále o posuzování výpovědi A. M. a M. M. je třeba uvést, že oba tito svědci vystupovali naprosto věrohodně, vypovídali po celou dobu konstantně, vzájemně se podporovali a soud rozhodně nezaregistroval jakoukoliv snahu o ublížení obžalovanému. Naopak v jejich výpovědích lze číst, že jejich snaha vypovídat o tom, co se stalo, nebyla vedena záměrem obžalovanému ublížit, ale spíše poukázat na to, že se v rodině děly věci špatné a tyto by se dít neměly. V tomto ohledu soud poukazuje zejména na výpověď poškozené A. M., která u soudu uvedla, že ani nemá potřebu obžalovaného, jakkoliv potrestat, ale chce, aby mu bylo řečeno, že toto se nemá a nebylo správné, jak se choval. Pokud by byla vedena snahou připravit obžalovaného o majetek, jak o tom mluvil obžalovaný ve své obhajobě, nebylo by pro ni nic jednoduššího, než požadovat pro obžalovaného postih podstatně přísnější (byť jí toto nepřísluší) a v podstatě podpořit návrh státního zastupitelství, navíc činit další kroky tak, aby od jakéhokoliv majetku obžalovaného odstříhla, což se nestalo, když tento nakonec užívá byt v Chomutově, za který ani neplatí. Soud vnímal její výpověď jako zcela věrohodnou, učiněnou spontánně a logicky (její výpověď pak korespondovala s tím, co poškozená uváděla na samém počátku policii, viz úřední záznam ze dne 8.12.2022 a dále s tím, co uváděla na intervenčním centru a při lékařských vyšetřeních, vždy vypovídala shodně, což svědčí o konstantnosti její výpovědi) samu o sobě a tuto věrohodnost pak dále podpořily i další svědecké výpovědi a závěry znaleckého posudku k osobě poškozené. Ze závěrů znaleckého posudku vyplývá, že poškozená trpí od 5. 12. 2022 posttraumatickou stresovou poruchou a od 40 let věku též panickou poruchou. Ani jedna z poruch neovlivňuje schopnost poškozené správně vnímat nebo vypovídat. Poškozená nemá sklony ke konfabulacím. Složitá životní zkušenost neměla přímý vliv na rozvoj duševní posttraumatické stresové poruchy. Stresorem bylo psychické, fyzické, finanční a sexuální násilí ze strany obžalovaného. U poškozené není přítomen jediný příznak, a to „neschopnost vybavit si buď částečně nebo kompletně některé důležité momenty z období traumatu“, neboť prožité události si poškozená pamatuje dobře. Kromě závěrů znaleckého posudku podporují výpověď poškozené i svědci M. M. ml., sestra obžalovaného Zdenka I. a dále A. M. N., kteří rovněž popisovali obžalovaného jako osobu, která se jednání popisovaného poškozenou skutečně dopouštěla nebo rozhodně byla schopna se takového jednání dopouštět. V tomto ohledu soud zmiňuje zejména výpověď M. M. ml., který popisoval jednání obžalovaného v naprosté shodě s poškozenou a dále nevhodné chování obžalovaného popsané Z. I. ve vztahu k ženám a v neposlední řadě v podstatě ohledně toho samého vypovídala i svědkyně A. N. která popisovala, jak obžalovaný, který se dostal do svízelné situace, dokázal bez jakýchkoliv okolů používat nátlakové a v podstatě násilné jednání. Ve světle těchto zmíněných důkazů není vůbec důvod pochybovat o pravdivosti výpovědi poškozené A. M. Soud tedy bezesbytku uvěřil její výpovědi a dospěl k závěru, že se jednání stalo právě tak, jak popisovala poškozená A. M., když tato podrobně popsala, jakých všech jednání se obžalovaný M. M. ve vztahu k její osobě dopouštěl včetně toho nejzávažnějšího v podobě násilného dožadování pohlavního styku. V tomto ohledu je třeba říci, že jak již bylo zmíněno, tato nevhodná jednání poškozenou popisovaná se objevovala ve všech výpovědích poškozené, jejich podání vysvětlení, zdůvodnění u odborníků či lékařů, pořád situaci popisuje shodně. Soud k těmto jednáním uvádí, že konkrétní jednotlivá chování obžalovaného by se možná ještě dala tolerovat (vyjma násilného jednání se sexuálním podtextem) a dala by se s ohledem na složitou situaci v rodině spočívající zejména ve zdravotním stavu syna M. a péči o něho, nicméně ve svém souhrnu představovala jednání obžalovaného ve vztahu k poškozené v podstatě neustálý zejména psychický nátlak, který vygradoval i fyzickým atakem se sexuálním podtextem ve vztahu k poškozené, což vedlo v konečném důsledku k rozvoji

posttraumatické stresové poruchy, jak bylo odborně konstatováno. Právě tato odborně konstatovaná porucha projevující se úzkostnými příznaky, lehce depresivní náladou, poruchami vůle, poruchami spánku, iniciální insomnií, poruchou kontinuity spánku, nočními běsy, flashbacky v noci i přes den, hypervigilitou, poruchou koncentrace pozornosti, sníženou chutí k jídlu, poklesem hmotnosti, nižší frustrační tolerancí je mimo jiné dokladem toho, že poškozená skutečně byla vystavena neustálému psychickému tlaku v podobě zejména psychického týrání ze strany obžalovaného, o němž se rozhodla mluvit až v poté, co se obžalovaný násilím dožadoval pohlavního styku, opil se a jednal nebezpečně v přítomnosti jejich syna M. [REDAKCE], což bylo pro poškozenou poslední kapkou. Následek v podobě posttraumatické stresové poruchy, které znalkyně jednoznačně spojily s chováním obžalovaného, tedy rovněž dokládá způsob popisovaný poškozenou, jak s ní obžalovaný jednal.

18. K danému je třeba uvést, že týráním se rozumí zlé nakládání s osobou blízkou nebo s jinou osobou žijící s pachatelem ve společném obydlí vyznačující se vyšším stupněm hrubosti a bezcitnosti a určitou trvalostí, které tato osoba pociťuje jako těžké příkoří. Dle názoru soudu není vůbec pochyb o tom, že obžalovaný všechny uvedené znaky naplnil, když ve vztahu ke svojí manželce, která s ním obývala více nemovitostí, respektive s ním užívala společné prostory bytu v Praze, domu v L. [REDAKCE] a bytu v Kladně, jednal tím způsobem, že jí neustále vystavoval psychickému tlaku v podobě urážek, nadávek, ponižování, nátlaku v podobě nekomunikace, zákazů svobodně se rozhodovat, někam samostatně chodit a v neposlední řadě jí vystavoval i sexuálnímu nátlaku, což vygradovalo i v pokus o znásilnění. Takové jednání lze bezpochyby považovat za zlé nakládání s osobou blízkou, ostatně i ve znaleckém posudku se objevilo, že šlo o domácí násilí ve vztahu k poškozené, respektive že poškozená trpí syndromem týrané osoby. Takové jednání dle názoru soudu splňuje i vyšší stupeň hrubosti, bezcitnosti a trvalosti, když bylo jednoznačně prokázáno, že obžalovaný ve shora uvedeném období psychicky týral svoji ženu, což v ní ve spojení s posledními událostmi, kdy se násilím dožadoval pohlavního styku, ze dne 1.12. a 5.12.2022 vyvolalo pocit strachu z obžalovaného a potřebu co nejvíce se obžalovanému vyhýbat a následně i vyhledat odbornou pomoc v Intervenčním centru a ukončit společné soužití s obžalovaným. Trvalost pak je dle názoru soudu naplněna tím, že obžalovaný jednal ve vztahu k poškozené v podstatě po celou dobu jejich společného soužití. Není důvod pochybovat i o tom, že takové jednání poškozená pociťovala jako těžké příkoří, když opakovaně mluvila o pocitu z obžalovaného, rozvinula se u ní posttraumatická stresová porucha v souvislosti s jednáním obžalovaného a musela vyhledat odbornou pomoc. To, že poškozená, nedokázala situaci vyřešit dříve, pramenilo dle názoru soudu ze skutečnosti, že pečovali o postiženého syna, nebylo tedy jednoduché se sebrat a z manželství odejít (takto to ostatně poškozená popsala i svědkyni) a rovněž to vyplývá z osobnosti poškozené, která je osobou interpersonálně závislou, kdy tato má navíc tendence podřizovat vlastní potřeby potřebám ostatních lidí. Dle názoru soudu pak takové jednání nelze rozhodně bagatelizovat, o což se dle názoru soudu snažila obhajoba. Je sice pravdou, že manželství obžalovaného a poškozené procházelo v podstatě od samého počátku těžkou zkouškou v podobě péče o postiženého syna, nicméně ani tato složitá situace (byť soud oceňuje skutečnost, že se obžalovaný k péči o syna postavil čelem, což ostatně uváděla i sama poškozená) rozhodně nedávala obžalovanému jakékoliv oprávnění se ve vztahu k poškozené uchýlovat k psychickému, a nakonec i k fyzickému násilí. Situaci, pokud mu soužití s poškozenou nevyhovovalo, mohl vyřešit jiným způsobem, například rozvodem nebo omezením kontaktu s poškozenou. Rozhodně neměl situaci řešit tak, že poškozenou pravidelně psychicky napadal, omezoval ji v běžném životě, urážel ji, ponižoval, a nakonec i fyzicky napadl v souvislosti s jednáním ze dne 1.12.2022. Je pravdou, že některá jednání obžalovaného osamoceně nevypovídají o nikterak závažném charakteru, nicméně dle názoru soudu jednání obžalovaného ve vztahu k poškozené je třeba hodnotit v celkovém souhrnu, neboť pouze při hodnocení ve vzájemném souhrnu dávají celistvý obrázek toho, jakým

způsobem se obžalovaný k poškozené choval. Pakliže jsou pak tato méně závažná jednání spojena s tím, že se nakonec u poškozené rozvinula posttraumatická stresová porucha, pak je dle názoru soudu nezbytné i tato méně závažná jednání zahrnout do celkového chování obžalovaného ve vztahu k poškozené.

19. Každopádně soud dospěl k závěru, že jednání popsané shora bylo spácháno, spáchal jej obžalovaný a dle názoru soudu takové jednání představovalo psychické i fyzické týrání poškozené a naplňovalo všechny znaky jednak skutkové podstaty zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, 2 písm. d) tr. zákoníku, když obžalovaný týral osobu blízkou žijící s ním ve společném obydlí, a čin páchal po delší dobu, jednak přečinu znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea první trestního zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, když se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, že jiného násilím donutí k pohlavnímu styku, a dopustil se tohoto v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k dokonání trestného činu nedošlo.
20. Pokud jde o osobu obžalovaného, pak ten nemá žádné záznamy v rejstříku trestů (respektive má jeden záznam, k němuž se již nepřihlíží), rovněž nemá žádné záznamy z místa bydliště. Je osobou bezúhonnou. V současné době žije na adrese Kamenný Vrch 5281, Chomutov, kdy se jedná o družstevní byt. Je ve starobních důchodu, kdy má příjem ve výši 22.000,- Kč. Hodnotnější majetek nemá. Zdravotní stav je dobrý, s ničím se neléčí. V současné době proti němu není vedeno žádné jiné trestní řízení, trestní stíhání.
21. Při stanovení druhu trestu a jeho výměry přihlédl soud k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k poměrům pachatele, k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy. Pokud jde o povahu a závažnost spáchaného jednání, pak soud musí konstatovat, že se obžalovaný dopustil velmi závažného jednání, při němž zejména psychicky napadal osobu slabší, navíc osobu blízkou, navíc se neváhal ve vztahu k této osobě dopustit i násilného jednání se sexuálním podtextem. Je sice pravdou, že manželské soužití sebou často přináší mnoho konfliktů a problémů, to však nemůže odůvodnit jakékoliv napadání a psychické deptání druhého manžela, jak to činil obžalovaný. Je třeba si uvědomit, že jednání obžalovaného, které trvalo po dobu minimálně uvedenou shora, negativně působilo na psychiku poškozené, která ze strachu před obžalovaným, který měl být jako její manžel spíše její oporou, vyhledala i odbornou pomoc. Navíc je třeba konstatovat, že jednání obžalovaného zanechalo velice závažné následky v podobě vzniku posttraumatické stresové poruchy u poškozené. Takové jednání dle názoru soudu bezpochyby překračuje meze tolerovatelného řešení sporů v rámci trvajícího manželství a vykazuje znaky jednání společensky velmi škodlivého. Polehčující okolností pro obžalovaného je jeho dosavadní bezúhonnost a konečně i skutečnost, že byt' nelze jakkoliv jeho chování omluvit, že situace v rodině a vzájemné vztahy mezi členy rodiny byly bezpochyby ovlivněny těžkým zdravotním stavem syna M. [redacted] a náročnou péčí o něj. Přitěžující okolností je, že se v nyní souzeném případě dopustil trestné činnosti, při níž úmyslně ohrozil zdraví a svobodu jiné (blízké) osoby, přičemž využil její bezbrannosti a jeho jednání sebou pro poškozenou přineslo nepříznivé následky v psychické i fyzické rovině. Především s ohledem na bezúhonnost obžalovaného, jeho věk a současnou životní situaci pak soud dospěl k závěru, že v jeho případě ještě postačí uložení trestu alternativního, jehož prostřednictvím bude na obžalovaného náležitě působeno, aby se napravil, uvědomil si následky svého počínání a snažil se změnit postoj k obdobnému jednání, respektive od případného dalšího protiprávního jednání upustil. Uložení nepodmíněného trestu se jeví soudu s ohledem na složitou situaci v rodině, věk obžalovaného a jeho bezúhonnost jako nepřiměřeně tvrdý postih, v tomto ohledu soud zmiňuje i postoj poškozené a její názor na případně uložený trest. Jako přiměřený pak soud stanovil trest odnětí svobody ve výměře 24 měsíců, tedy trest na samé dolní hranici zákonné trestní sazby, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 36 měsíců. V průběhu této zkušební doby pak soud bude obžalovaného bedlivě sledovat, zda je schopen žít řádným životem a zda není

nutné přistoupit k nařízení výkonu trestu. Takto uložený trest bude na obžalovaného dle názoru soudu náležitě působit a povede k jeho nápravě a možná i k přehodnocení některých důležitých postojů v životě.

22. Pokud jde o náhradu škodu obecně je třeba vycházet z § 81 odst. 1, 2 občanského zákoníku, dle kterého je chráněna osobnost člověka, včetně všech jeho přirozených práv. Ochrany zejména požívá mimo jiné zdraví člověka. Současně dle § 2956 občanského zákoníku platí, že vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; a jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy. V daném případě lze vyjít též z § 2957 občanského zákoníku, který obsahuje požadavek na zohlednění všech okolností vedoucích k náhradě nemajetkové újmy a demonstrativní výčet kritérií pro stanovení výše náhrady. V projednávané věci není pochyb o tom, že obžalovaný významným způsobem zasáhl do osobnostních práv poškozené, jeho jednání poškozené velmi významně změnilo průběh dosavadního života a zejména jeho kvalitu a v tomto směru poškozená objektivně jistě každodenně strádala a nadále strádá, když je třeba mít na paměti vzniklý následek v podobě posttraumatické stresové poruchy. Obvyklým způsobem totiž poškozená svůj život jistě nevede, neboť se i nadále intenzivně obává v zásadě jakékoliv možného chování obžalovaného, musí se potýkat s následky posttraumatické stresové poruchy a tento stav u ní může v různé intenzitě přetrvávat po relativně dlouhou dobu a její nedobré psychické rozpoložení nepochybně ovlivňuje osobní život poškozené. I z uvedených důvodů byla tedy částka, která by měla odčinit duševní útrapy poškozené jako nemajetková újma přiznána, a to ve výši 100.000,- Kč včetně 15% úroku z prodlení od 17.5.2024, den po prvním hlavním líčení, kdy se obžalovaný mohl seznámit s nárokem, do zaplacení. Ze strany poškozené byla požadována částka ve výši 150.000,- Kč, nicméně soud přistoupil k přiznání částky pouze ve výši 100.000,- Kč, když právě takovouto částku v obdobných případech v minulosti přiznával a na základě soudcovské úvahy ve smyslu § 136 občanského zákoníku k povinnosti uhradit obžalovanému uložil.

P o u č e n í :

Proti rozsudku lze podat odvolání.

Rozsudek může odvoláním napadnout:

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku,
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká,
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci,
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce; toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může tak učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům, nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Odvolání se podává u soudu, proti jehož rozsudku směřuje (u Okresního soudu v Kladně), a to do osmi dnů od doručení opisu rozsudku.

Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě, nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu 1. stupně, podle § 251 trestního řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

O odvolání proti rozsudku Okresního soudu v Kladně rozhoduje nadřízený krajský soud - Krajský soud v Praze.

Kladno 30. července 2024

Mgr. Štěpán Jirounek v.r.
předseda senátu